Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: بنګ حبيب الله

ليکوال :: الحاج امين باوري

دچاپ شمېر :: (1000) ټوکه

لومړی چاپ کال :: 2001 م

خپروونکی :: سلام فرهنګي ټولنه

د وهم چاپ کال :: 1383ل / 2004م کال

خپروونکی :: بېنوا فرهنګي ټولنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه

د بنګ حبیب الله په نوم خوږ نثر مې، چې د امین جان په زیار لیکل سوی دی ولوست، په رښتیا چې د هیواد په ټولنیز جوړښت کې یې د یوه داسې سپېڅلي او مېړني ټولګي بېلګه را پیژندلې ده چې نه یوازې په محلي او سیمه ایزو پیښو کې یې ونډه څرګنده ده بلکې د هیواد په تاریخ کې هم ځان ته ویاړلی باب لري.

د امین جان دې لیکني وهڅولم چې د اثر د خپرېدو پر مهال (د ښه ځوانانو تاریخي بېلګو ته یوه لنډه کتنه) د سریزې په توګه ولیکم، هیله من یم چې تاسو ته هم د دې اثر لوستل خوندور وي.

پوهنوال رسول باوري

اسن، نیدر لند

15/12/2001

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښو ځوانانو تاريخي بېلګو ته لنډه کتنه

ښه ځوان د دو کلمو څخه جوړه سوې اصطلاح ده چي يو يې (ښه) او بل يې د (ځوان) کلمه ده، (ښه) هغه مفهوم دی چي د بد او يا ناوړه پر ضد او مقابل کي کارول کيږي او (ځوان) د نارينه تن له پاره د وړکتوب او سپين ږيري توب تر منځ د سن ټاکلي مرحله ده.

په لغت کي د (ښه ځوان) اصطلاح مانا د يوه نارينه انسان د ظاهري څېرې ښکلا او ورتيا تعبير کيدلای سي، چي په دې تعبير کي د نوموړي انسان څېره د هغه تر شخصيت او سيرت زيات مرجح شمېرل کيږي، مګر د (ښه ځوان) نوم د يوې منل سوې اصطلاح په توګه خپل ځان ته مانا لري چي د کندهار د سيمو خلګو ته بېله کومي توضيح او بيان څخه د پوهېدلو وړ ده.

د تاريخ په اوږدو کي د (ښه ځوان) نوم د عيار، فتي،شبرو، کاکه، الوفته، پهلوان او نورو نومونو سره په يوه مانا ياد سوي چي هدف يې همدا (ښه ځوان) دی، د ښه ځوان د پېژندلو لپاره په بېلابېلو زمانو کي د زيات شمېر پوهانو او ليکوالانو له خوا ليکني سوي او د هغو د معرفي لپاره يې د خپل وخت هغه مميزات او مشخصات بيان کړي او ليکلي دي چي د هغو په وسيله يې (ښه ځوانان) پېژندل، د بېلګي په توګه په لغت نامه دهخدا کي د عيار پېژندنه داسي سوېده:

شخصيکه جامه وسلاح مخصوص در جنگ همراه داشته باشد و مخفی کار ها بکند، مانند عمرو عيار(3:449) د سيستان تاريخ ليکوال په خپل اثر کي ليکي: (رجل عيار راکان کثيرالطوائف، ذکيا و حرب، اشخاص کاری و جلد و هوشيار را که از طبقه عوام الناس مردم حامل الذکر بوده اند و در هنګامه ها و غوغا ها خود نمايی کرده يا در حروب جلدی و فراست به خرچ داده، عيار ناميده اند)) 36:161.)

واعظ کاشفي په خپل اثر (فتوت نامه سلطانی) کي داسي ليکلي: (بدان که علم فتوت علمی شريف است و شعبه است از علم تصوف و توحيد. . . مبدا فتوت را ابراهيم خليل الله است. . . و موضوع ان نفس انسان باشد. . . . بعضگی از ائيمه لغت بر ان اند که فتوت جوانمردي باشد)) 12_5،9(

علامه حبيبي په خپله يوه مقاله کي د ښه ځوان تعريف او پېژندنه په لاندي ډول کړېده (ښه ځوان به اصطلاح کندهار برکسی اطلاق ميګردد که احتياجات زنده ګی خود را از راه پيشه وری و کديمنی بدست می اورد، و انچه کمايي ميکرد در همان روز نثار ياران مينمود و برای فردا نه می اندوخت، از صفات برجسته اين طائفه سخاوت و توکل بود، مردمی بود خوش پوش و سر شار وازاده، ولی متواضع و غيور با غربا کومك ميکردند و از اقويا پروايی نداشتند. . .)) 10:2(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوسني کندهار ښه ځوان د افغانستان د لرغونو پېړيو د پهلوانانو د منځنيو پېړيو د عيارانو او د اوسنيو پېړيو د ښه ځوانانو پرله پسې سلسله ده چې زموږ د هيواد په تاريخي او ټولنيزو پېښو کې يې د يوه خپل واکه ټولنيز نهاد په څېر د پاملرني وړ کار نامې لري او په ځانګړو کړو وړو سره يې د تاريخ بېلا بېل بابونه رنګين کړيدي) .112:3(

زموږ په هيواد کې د پهلوانانو، عيارانو او ښه ځوانانو سلسلې د زمانې په بېلا بېلو مرحلو کې په يوه او بل نوم ياد کړل سوي دي، چې د نومونو دا بېلوالى په يقين سره د دې ډلو تر منځ د تفاوت او بېلتون مانا نه لري، ځکه چې دا نومونه د زمانې د غوښتنو له مخې ايښودل سوي دي او د بلې خوا د هغې زمانې د مقتضياتو پر بنا د هغو کړنلاره او يا دکړو وړو حدود ټاکل سوي دي.

د ښه ځوانانو ډلو د تاريخ په اوږدو کې د زمانې اساسي اړتيا ته پاملرنه کړې ده او د هغو اړتياو په پام کې نيولو سره يې خپل اعمال او افعال تنظيم کړي او يا يې د هغو اړتياوو د تامين په خاطګر خپلې هڅې تر سره کړي دي، د ښه ځوانانو همدې ډلو کله د محلي او سيمه ايزو زور ګويانو او ظالمانو په وړاندې مقاومت کړی او کله هم په ټولنه کې د لوی مصيبت او بد بختۍ په وړاندې درېدلي دي، او بېله کومې طمعې او هيلې څخه يې په خپله خوښه حيرانوونکې هڅې تر سره کړې دي خاصتاً کله چې د هيواد د خپلواکۍ مساله رامنځ ته سوې ده، همدا ډلو د ټولو هيواد والو په مخکنې صف د يرغلګرو په وړاندې جنګېدلي دي) 91:10(

ښه ځوانان چې په تېرو زمانو کې د ځوانمرد، شبرو، عيار او يا نورو په نومونو ياد سوي زموږ د ټولنې د هغو خپلواکو ډلو غړي دي چې د ښه ځوان مقام ته د رسېدو له پاره يې زياتې ازمويني په بري تر سره کړې او په دې لاره کې يې د اردلې، يار مرحلې تيرې کړې او بيا يې د ښه ځوان مقام ګټلې دي، د دې لپاره چې د ښه ځوانانو په هکله مو بشپړه پېژندنه او معلومات تر لاسه کړي وي، اړينه يې ګڼم چې په تاريخي متونو کې د ښه ځوانانو هغه مميزات او مشخصات په ګوته کړم چې د هغو په وسيله ښه ځوانان د هيواد د يوه ټولنيز قشر په توګه پېژندلای سو.

د قابوس نامې ليکوال ليکي چې:

ځوان مردي دري اصله لري، لومړي دا چې د رښتيا خلاف و نه وايي، دويم دا چې څه چې وايي هغه وکړي او دريم دا چې شکيب او هوښيار اوسي) .246:1(

او د همدې مطلب په دوام ليکي چې: (پوه شه چې ځوانمردي او عياري هغه وي چې لاندي خصلتونه ولري: يو دا چې زړه ور مېړنی او صابر وي، د هر کار په کولو کې صادق وي، پاك عورته او سپېڅلي زړه ولري، د نورو خلکو تاوان په خپلو ګټو ونه کړي، پر اسيرانو لاس پورته نه کړي، له بېچاره ګانو سره مرسته وکړي، څرنګه چې رښتيا واوري حق د خپله ځانه څخه ورکړي، پر هغه دستر خوان چې ډوډۍ وخوري بد ونه کړي، د نيکۍ په بدل کې بدي ونه کړي.))246:1(

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښه ځوان د ځانګړتیاوو په هکله د سمك عیار اثر کې راغلي چې: (کله چې شهزاده خورشید شاه د عیارانو د مشر کور ته پناه یووړه د هغه مشر څخه یې وپوښتل چې ځوانمردي څو حده لري؟ د عیارانو مشر وویل: چې د ځوانمردی حدود زیات دي خو زه یوازې د دوو یادونه کوم چې یو ډوډۍ ورکول او بل راز ساتل دي)) 1073:11.(

د سیاست نامې نومې اثر لیکوال د عیارانو د یو مشر په هکله لیکي چې: (. . . بفرمود تا تره و ماهی و پیاز چند بر طبق چو بین نهاده پیش اورند، انگاه فرمود تا رسول خلیفه را در اورند و بنشاندند پس روی به سوي رسول کرد و گفت: برو خلیفه را بگوی که من مرد رویین زاده ام و از پدر رویین گری اموخته ام و خوردن من نان جو و ماهی و تره و پیاز بوده است، این پادشاهی والات و گنج از سر عیاری و شیر مردی بدست اورده ام نه از میراث پدر و نه از تو یافته ام، از پای نه نشینم تا سر تو به مهدیه نفریستم و خاندان ترا ویران نه کنم، تا اینکه گفتم بکنم، یا به نان جوین و ماهی و تره باز شوم. . .)) 19:2(

د لطائف الطوائف لیکوال لیکي: (د حلب ښار یوه ښه ځوان د یوې غریبې کورنۍ سره د مرستې په خاطر د هغه ښار د یوه کاروان سرای څخه یو شمېر مالونه د یوه کوهي له لارې چې هلته یې نغم (نقب) رسولی وو غلا کړل، غلا شوي مالونه یې د کورنۍ د مشر په واك کې ورکړل او خپله بیرته حلب ښار ته ولاړ، په سبا ورځ غوغا جوړه شوه او په دې تور یې د هغه کاروان سرای څوکیداران را ونیول او د عام ولس په وړاندې یې د هغو په وهلو ټکولو پیل وکړ، هغه یې ووهل خو څوکیداران چې له غلا خبر نه وه نو یې په ژړا او زاریو د غلا څخه انکار کاوه، په دې وخت کې هغه ښه ځوان راپېښ سو او وې لیدل چې د غلا په تور په ناحقه نور کسان تر وهلو لاندې دي، دا کار یې د خپلو اصولو څخه بېل وګاڼه او د خلکو په منځ کې یې خپل ږغ پورته کړ او وې ویل چې: اې خلکو! دا څوکیداران په غلا نه دي خبر دا غلا ماکړېده، او هم یې د غلا سوو شیانو ټوله نښاني وویل په دې کار یې د ټولو باور حاصل کړ او بیا یې وویل: چې دا ټوله شیان ما دې کوهي (څاه) ته اچولي دي او بیا یې وویل چې تاسي زما ملا په یوه رسۍ کلکه وتړئ او زه به د دې کوهي څخه ستاسي ټول شیان راوباسم، همداسي وسول د عیار ملا یې وتړله او کوهي ته یې ورکښته کړ، ښه ځوان چې پخوا د همدې کوهي د نغم له لارې ټوله شیان وړي وو نو دا ځل یوازې په خپله کوهي ته کښته سو او پر خپله لار ولاړ حاضرینو چې یو دوه ساعته انتظار وایست خو د هغه احوال معلوم نه سو بیا یو بل تن کوهي ته کښته سو چې ګوري د کوهي په منځ کې یو نقب سته چې د هغه نقب له لارې هغه ځوان تللی و، د دې خبر په اورېدو ټولو خلکو وویل چې: صد آفرین، هم یې ساتونکي وژغورل او هم یې خپل ځان ته نجات ورکړ .(136:18(

د حبیب السیر مؤلف د خپلي زماني د یوه عیار د ژوند یوه پېښه داسي ثبت کړې ده: (و یعقوب. . . در ان اوقات شبی نقب زد به خزانه درهم بن رافع که به تقلب برسیستان استیلا یافته بود، رفت جوهر بیشمار و امتعه بسیار در هم بسته، بوقت بیرون امدن پایش بر چیزی خورد یعقوب انرا صلب شفاف یافته گوهری پنداشت و برداشت، جهت امتحان زبان بر ان زده، ان نمك نیشاپوري بوده، انگاه اورا غایت حق نمك پر اخذ اموال غالب امده و انچه باهم بسته بود گذشته به منزل خود شتافت، علي الصباح خزانه چي متحیر گردید و نزد درهم رفت و اورا بر صورت

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

واقعه مطلع گردانید، درهم فرمود تا در شهر منادی کردند که هر کس این حرکت کرده است به امن است و باید که به ملازمت بشتابد تا به انصاف و الطاف اختصاص یابد، و لیث صفار به دربار شهریار درهم امد و از وی سبب نه بردن اموال خزانه را سوال نمود جواب داد که رعایت حق نمك از تصرف در ان جهان مانع امد. . .)) 6:345)

د سمگك عيار نومي اثر ليكوال د خورشيد شاه د مردئ په اړه ليكي: (خورشيد شاه دارویی بیهوشی در شراب معشوقه اش (ماه پری) ریخته است شهزاده بر خاست تا کام خود را گرفته برود، بار عنان خود را کشیده داشت سپس چون ماه پری در می یابد که خورشید شاه در جامه دختران به مطربی نزد او امده است با خود میگوید: جوانمردی کاری فرمود که من تنها در پیش وی افتاده بودم و در من نگاه نه کرد، با این گفته خورشید شاه انصراف نمود. . .)) 11:1075)

د همدي اثر ليكوال په يو بل مطلب كي د سمك په اړوند ليكي چي يوه ورځ سمك عيار په يوه پېښه كي زخمي سو او د خپلو مخالفينو تر تعقيب لاندي و چي يو ملگري يې هغه د همدې كلي يوه طبيب ته په پټه بوتی، طبيب د سمك عيار تداوي په يو پټ ځاي كي كوله چي د هغه مخالفين را ورسېدل او د سمك پوښتنه يې وكړه خو طبيب د سمك د ځاى ويل او د هغه مخالفينو ته د هغه ځاى ښودل د فتوت او ميړاني خلاف وگڼل او د سمك پته يې وه نه ښوده، د سمك مخالفين چي پر طبيب بد گمانه سوي وو نو يې هغه تر وهلو لاندي واچاوه، وايې چي په دې وخت كي طبيب تر وهلو لاندي وويل چي: (ای تن ترا بیش از چوب نخواهند زد مردی کن و خود را به دست چوب باز ده و این راز را اشکار مه کن که نا مردی باشد. . . این را گفت و تن در چوب داد جلاد اورا چوب میزد تا چنان چوب زد که هفت اندام او پاره پاره شد و خون روانه گشت و زرند جراح به هیچ گونه اقرار نه کرد و نیاورد. . .) 11:911)

شيخ عطار د ښه ځوانانو او عيارانو د ښه پېژندلو لپاره 72 مميزې يادي كړي چي دلته را نقلول به يې بګې گټې نه وي (راستی، اندیشه از بدی، یاری به دیگران ازادی از بند نفس، پاك داشت چشم و دامن، وفا، بخشیدن بر دوست و دشمن خواستن برای دیگران انچه برای خود میخواهد، جان و دل بستن در راه کسی که مهر بریده باشد، زبان را به گفتن نیا موختن در روز خود را کمتر از مور دانستن، بر اوردن مراد نا مرادان، کردن کاری را نا گفتن و کردن انچیزی که از دست براید، فرو خوری چشم، دل ازار نبودن، خویشتن بین نه بودن، برده بار بودن، نان دادن، زبان و دل یکی داشتن، از پس و پیش یکی بودن، نکر دن کار یکه دیدن و شنیدنش را نه شاید، از برده باری دم نه زدن، راه پارسایی ورزیدن، تزویز نه کردن، رفتن به جایکه او را بخواند و اگر هم بیم جان باشد، دماغ از کبر خالی داشتن، متواضع بودن، از کبر دوری جستن، سخن نرم و تازه به اندازه گفتن، راز دل به هر کس نه گفتن، حسگد نه ورزیدن، به فرزند طمع نه داشتن، به جا اوردن هر ان چي بگویند، ریاضت کشیدن، نا خوانده به جای نه رفتن، به چشم شهوت به دوست نه نگریستن، کجبین نه بودن، خود کام نه بودن، به کام خود و به ضرر دیگران يك گام نه ورداشتن، به اهل زمانه مروت کردن، مردم سخی را دوست داشتن، مدارا کردن به پیران و بخشودن بر جوانان، با

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست و دشمن لاف نه زدن، داد خلق دادن و دستگیری کردن، به خود مغرور نه بودن، اداب نگهداشتن، با عزت بودن، نام کسی را جز به نیکی نه بردن، گرد عصیان نه گشتن، هوای نفس خود را شکستن، پیر و جوان را چنان تر بیه کردن که شرمساز نه شوند، نصیحت در نهان کردن، لباس خود را به هر نا سزا نه دادن، همه کس را مانند فرزند تربیت کردن، قناعت داشتن، به طاعت کوشیدن و دیندار بودن، پیرو و فرمان بودن، صبوری کردن، در نعمت شکر کشیدن، در محنت صبر کردن، بر مهمان شرین زبان بودن، تکلف از میان برداشتن و هر چه باشد پیش اوردن، دلها را به احسان و کرم به دست اوردن، چون شمع در میان جمعیت سوختن، گفتار را با کردار راست داشتن، و درون را از کین پاك داشتن)) 174:4.(

خوشال خان خټك په دستار نامه کي د یوه منلي شخصیت لپاره شل هنرونه او شل خصلتونه په لاندي ډول بیان کړيدي: (باب اول مشتمل په شل هنره: د ځان معرفت، علم چي کسب او کمال باله شي، هنر د خط چي لازم او ملزوم د کسب او کمال دی، هنر د شعر چي هیرا د علم دي، تیر اندازي، اب بازي، اسپ تازي، ښکار، شجاعت، سخاوت، ازدواج د معاشرت، د اولاد تربیت، د تادیب حزم او حشم، اسباب معیشت، زراعت او دهقانیت، تجارت، تحقیق د نصب، علم د موسیقي، سطرنج، تصویر د نقاشي دي)

(باب د خصلتونو دي: مشورت، عزیمت، عدل او انصاف، توکل خوف او رجا، د ملك انتظام، همت، حلم، غیرت، حزم او احتیاط او بیا لیکي چي حمیده خصائل ډیر دي که دا هومره چي وکښل سوه واړه ونیسي لکه سترګي چي د چا د سواد وشي نور هر کتاب په خپله لولي په دا خصائل به هغه وفور خصلتونه بیا مومي)) 5 :8_9(

دا دي تر دې لنډو یادونو وروسته تاسي د هغي لیکني لوستلو ته رابولم چي د ښاغلي امین باوري په زیار لیکل سوې ده، په دې لیکنه کي ټول هغه ممیزات او ځانګړتیاوي چي په یوه منلي ښه ځوان کي باید وي او یا په بله مانا ښه ځوان باید هغه ځانګړتیاوي ولري، د دې لیکني د قهرمان یا بنګ حبیب الله د شخصیت اصلي برخه جوړوي، هیله ده چي د لوستلو څخه يې خوند واخلئ

د پښتني کلتور و سپیڅلو دودونو ته په درنښت.

پوهنوال رسول باوري

ښه ځوان به خپل هوډ پري نږدي له لاسه

که يې سر شي د خوني زمري تر زامه

خوشال خټك

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله (لومړی برخه)

د لوی کندهار په کوڅه او بازار کلي او کور د ځوانانو د مجلس او ناستو ځايونو ګرمه او توده خبره د حبيب الله ماما يا بنګ حبيب الله د هغو کارنامو يادونه وه چي نوموړي د کندهار په ښار او شاوخوا کي تر سره کړي دي، ځوانانو بيله کوم رقابت او حسادت څخه د بنګ حبيب الله کيسي او کار نامې اورېدلې او همدا شان به يې ټکي په ټکي په بل مجلس کي اورولې. او په دې ډول به د ځوانانو مجالس ګرم او تاوده ساتل کېدل.

صوفي مادريم (محمد رحيم) يو له هغو ځوانانو څخه و چي د بنګ حبيب الله کيسې به يې د ځوانانو د مجلسو اصلي موضوع ګرځولې.

مادريم (محمد رحيم) به د بنګ هغه کيسې په خاصه مينه بيانولې چي د ميراني غيرت او مهارت څرګندونه يې کوله، کله به د يوې پيښي هغه برخه پيل او دوام به يې وموند چي د حبيب الله ماما د غيرت لوری به يې څرګنداوه، او کله به بيا هغه کيسه پيل سوه چي د بنګ د ورځني مهارت څرګندونه يې کوله.

د ژمي فصل لنډ مازيګر به د دنګانو (پاي کوب) په پيتاوي کي د صوفي مادريم مجلس پر ځوانانو لا زيات لنډ کړ،زيات شمېر ځوانان به د ورځي په اوږدو کي د بنګ په هکله د صوفي مادريم له خولې اورېدلي کيسې يو او بل ته کولې او کله نا کله به ځوانانو د بنګ حبيب الله د لنګوټې د ترلو نکل اورېدلی و هغه به د بنګ د لنګوټې په شان خپله لنګوټه ترله، او کوم ځوان ته به چي د بنګ د لاري تګ کيسه خوند وره سوې وه هغه به بيا د نورو ځوانانو په منځ کي د حبيب الله ماما په شان پر لار روانېدی، او چا به د حبيب الله ماما يوه بله کارنامه يادوله او په دې ترتيب به ځوانانو د ورځي زياته برخه په دې اميد او انتظار تېروله چي بيا به مازيګر صوفي مادريم (محمد رحيم) راشي او د حبيب الله ماما په هلکه به نوي او نوري کيسې وکړي.

زما ياد دي چي د يوه ژمي څو ورځي د ځوانانو دا مجلسونه پاشلي او بې مزې ښکارېده، د دې بې خوندی سبب دا و چي صوفي مادريم کندهار ښار ته سفر کړی و نو ځکه به د مجلس پخوانۍ کيسې تاو را تاوکېدلې، او د حبيب الله ماما په اړه به نوې کيسه نه وه، خو له يوې اونۍ وروسته د ځوانانو دا مجلس بيا ګرم سو صوفي مادريم د کندهار د بنګ نوي او په زړه پوري کيسې او خبري راوړي وې.

يوه ورځ د ځوانانو په دې مجلس کي پر صوفي مادريم سګربېره لنډ ور خدای نظر خان،مامد شاه خان (محمد شاه خان) استاد مد انور (محمد انور) کلك ماجتي (مسجدي) بسم الله جان او نور ځوانان ناست وو چي د حبيب الله ماما په اړه بحث لا ګرم سوی و، صوفي مادريم چي تازه له کندهاره راغلی و د حبيب الله ماما د نوو او حيرانوونکو کيسو څخه يې يوه ډېره جالبه داسي پيل کړه، وايې چي يو وخت ظاهر بابا کندهار ته راغلي و، د کندهار نائب الحکومه عبدالغني خان د هغه لپاره ډېر تياري نيولې وه، ډېر زيات خلګ د ظاهر بابا د ليدلو له پاره عيد ګاه دروازې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راغلي وو، کله چي ظاهر بابا د سړك په منځ کي روان و زيات پوليس پر راګرځېدلي وو او خلګ به هغه ته د لاس ورکولو په خاطر ور کيدل

تاسي به اورېدلي وي چي هر څوك د پاچا مخ ووينې پر هغه د دوږخ اور حرام دی، نو ځکه زيات بېروبار جوړ و او هر چا غوښتل چي سپين چرګ سي، په دې وخت کي چي د ظاهر بابا سپايانو (سپاه) د هغه د تګ لاره خلاصوله که ګوري چي د دې زياتو خلګو په منځ او مخامخ خوا کي يوه بله لويه لاره خلاصيږي او خلګ بېله ځنډه يوه تن ته لاره ورکوي چي د ظاهر بابا خواته ور سي.

د خلکو په منځ کي يو تن چي منځنۍ ونه يې درلوده، د تور پاچ لنګوټه يې تړلې، د ترخځو کالي او د ريبکاټ سدرۍ يې پر تن او چار اشه موچنې يې په پښو او په کيڼ لاس کي يې د خپلي سدرۍ او لمني ښي خوا نيولې وه په ډېر غرور را څرګند سو، په دې وخت کي ظاهر بابا د نايب الحکومه څخه پوښتنه وکړه چي دا څوك دی نايب الحکومه د ظاهر بابا غوږ ته ځان کړ او ورته يې وويل صيب دا بنګ دی د کندهار بنګ، ځني خلك ورته حبيب الله ماما هم وايي.

وايي چي ظاهر بابا بيا وپوښتل چي هغه څه غواړي او ولي هغه ته خلکو داسي لار پرېيښېده؟ وايې چي بيا نايب الحکومه سر ور کی او وي ويل: زه هم نه پوهېږم بنګ خو داسي مجالسو ته نه راتلی او دا چي نن څنګه راغلی دی زه هم نه پوهېږم.

په دې وخت کي حبيب الله ماما د ظاهر خان خواته ورغلی او په لوړ ږغ يې وويل چي: سلام عليکم (بس زياتره) ته زموږ پاچا يې زه يوه پوښتنه کوم بس زياتره چي که چيري يو څوك ستا د پلار قبر خراب کي ته د هغه سړي سره څه کوې؟ ظاهر خان چي دا پوښتنه واورېده سمدلاسه يې ځواب ورکی چي زه څوك نه پرېږدم چي زما د پلار قبر خراب کي وايي چي حبيب الله ماما په زوره زوره وخندل او بيا يې و ظاهر خان ته مخ واړاوه او ويې ويل چي اي زموږ پاچا دا لويه هديره چي ستا ښاروال يې غواړي خرابه کړي دا د کندهاريانو د پلار او نيکه هديره ده بس زياتره تا ته چي د خپل پلار قبر ګران دی، موږ ته هم زموږ پلرونه همداشان ګران دي او څوك نه پرېږدو چي زموږ د پلار او نيکه هديره ورانه کړي، خپل ښاروال ته ووايه چي زموږ د هديرې عزت وکړي بس زياتره.

ظاهر بابا چي دا خبره واورېده نايب الحکومه ته يې مخ واړاوه او پوښتنه يې وکړه دا څه خبره ده؟ نايب الحکومه سمدستي ځواب ورکړ چي صيب د کندهار ښاروالي غواړي چي دا ښار پراخ سي، او د نوي ښار نخښه (نقشه) پر همدې هديره راغلې ده په دې هکله څو ځله د کندهار خلګو او سپين ږيرو هم غوښتنه کړې وه خو د ښاروالۍ له خوا ورته منفي ځواب ورکول سوي و دا دی نن بنګ هم همدا غوښتنه وکړه، په دې وخت کي ظاهر بابا امر وکی چي ښاروالي ته امر وکړي چي د نخښې لوری تغير کي، حبيب الله ماما چي کله دا امر واورېد نو بيا يې لاس د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای په اماني په ډول پورته کړ او وې ویل زما همدا عرض و، اباد اوسې د خدای په امان، نو حبیب الله ماما په دې ډول د لویې هدیرې د ورانېدو او بربادۍ مخه ونیوله.

د صوفي مادریم دې کیسې ته ټول ناست ځوانان یو غوږ سوي او د صوفي مادریم خولې ته داسي ځیر وو ته به وایې چي د نه هېرېدلو خبره اوري، په دې وخت مد انور (محمد انور) استاد د صوفي د خبرو په دوام وویل: هو هو ځوك خو بنګ نه سي کېدای، د چا پلار هم نه سي کولای چي و ظاهر بابا ته داسي خبره مخامخ او په مېړانه وکړي، هغه یو غیرتمن سړی دی او د غریبانو لاس نیوی کوي او د ظالمانو مخه نیسي، تاسي به اورېدلي وي او که نه، وایي چي یوه ورځ د برو دروازې په یوه سماوار کي بنګ د ځو نورو انډیوالانو سره ناست و چي نا پامه یو چار شانه ځوان چي غټه لنګوټه یې تړلې وه، د ترخزو کالي او د ریبکاټ سدرۍ یې اغوستې او چار اشه مچنه یې په پښو وه سماوار ته راغی او د سماوارچي څخه یې پوښتنه وکړه چي وروره بنګ حبیب الله به دې نه وي په سترګو سوی؟ سماوارچي بېله ځنډه او په بې فکري ورته وویل چي هغه د ناستو خلکو په میان کي یو بنګ دی، راغلي ځوان هم د ځوانانو پر خوا ورغی او د سلام وروسته یې وویل چي ورونو په تاسي کي کوم یو حبیب الله دی؟ په دې وخت کي یوه تن وویل چي والیکم سلام، وروره ستا کوم حبیب الله په کار دی که دي وچ حبیب الله په کار دی خو زه یم او که بنګ غواړې نو خبره دي وکه، راغلي ځوان وویل چي یا هغه ستا بنګ غواړم، په دې وخت کي حبیب الله ماما مخ ورته راواړاوه او وې ویل چي وروره زه هم حبیب الله نومېږم خو ځیني خلګ لکه چي تا وویل ما په همدې نوم هم یادوي، وایه وروره چي زما سره دي څه کار و؟ هغه ځوان ورته وویل چي هو ستا سره مي کار دی وطن دي په اوازو ډك کړی او ته لکه بوم پټ ناست یې، زه راغلم چي درسره مالومه یې کړم، نور مي ستا د نومه خوا ګرځي، پوهېږې زیاته زه غواړم چي یا ته یې او یا زه، په یوه وطن کي دوه اسمانه نه ځایېږي، ناستو ځوانانو د دې راغلي ځوان خبري تر حده تیري ولیدې او په دې وخت کي د حبیب الله ماما یوه انډیوال هڅه وکړه چي راغلي ځوان ته د هغه د دې بې پروایي یو سپك درس ورکړي چي د حبیب الله ماما ورته فکر سو او پر خپل انډیوال یې ږغ وکړ چي پام کوه دې ورور زما نوم اخستی، ته کرار کښېنه چي لاس ونه ښوروې، د حبیب الله ماما په دې ږغ د هغه ټول انډیوالان هل پك پاته سول او هیچا د هغه د امر خلاف کار ونه کړ هر یو پر خپل ځای کښېناست او ځار یې کاوه.

حبیب الله ماما بیا راغی ځوان ته یې وویل چي وروره بس زیاتره ما خو هیچا ته نه دې ویلي چي زما صفت وکړي په رښتیا چي دا مي ښه نه ایسي، خو ستا نوم زه نه پېژنم او تا زما نوم اورېدلی دی اوس ته خپل نوم ماته ووایه زه چي هر ځای کښېنم ستا صفت به کوم او تا به یادوم چي ډېر ښه ځوان دی او له دې زیات که بله کومه خبره لرې هغه هم راته ووایه چي هغسي وکړم، حبیب الله ماما لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چي راغلي ځوان په تند اواز وویل چي ډېر غور او پور مه کوه زیاته بس را ولاړ سه چي دا اور پر لاس کښېږدو او نر او ښځه مالومه کړو که تا ږغ وکړ بیا به ځان ته بنګ نه وایې او که ما ږغ وکړ بیا به زه روٚپ نه یم خپل نوم به اړوم او ښار به پرېږدم، راځه را ولاړ سه زیاته بس.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبیب الله چي د دې ځوان دا خبري واورېدې وې ویل: روْپ جانه راځه کښېنه زه او ته څه بدي لرو زه ستا پر پل نه یم ختلی او ته زما، راځه د انډیوالۍ خبري وکړو بس زیاتره ولي یو او بل سره ازار کړو په اور کي به زما او ستا د غوښو سوځول څه مړانه وي، دا هیڅ مړانه نه ده بس زیاتره راځه خپلي توري او شنې وچښو.

په دې وخت کي روْف جان د حبیب الله ماما لاس ونیوی او د سماوار د دروازې پر لور یې د بېولو هڅه وکړه او وې ویل: زویه زیاته بس زه د مسخرو لپاره نه یم راغلی راځه راولاړ سه او بنګ یې د سماوار د دروازې په لور روان کړ، حبیب الله ماما هم د ځوان د حرکت سره ور ولاړ سو او د دروازې خواته ورغی، په سماوار کي ناست خلك ټول هك پك دي چي اوس به څه پیښیږي وار په وار د ناستو خلګو د زړه دربی زیاتېدی او په ځیر یې د دې زور ازمایي سیل کاوه.

بنګ او روْف جان دواړه د سماوار دروازې ته سول چي هلته د سماوار د چاینکو لپاره د سروسکروټو لمبې په پیك وهلو لاسرې سوي وې، اول روْف جان یوه لویه سکروټه د اتشدان څخه را واخیسته او پر خپل لاس یې کښیښوده، بیا یې د حبیب الله ماما خواته په یوه مانا داره ډول وکتل او ورته وې ویل زویه زیاته بس څه ته ګورې در واخله یوه سکروټه در واخله، فرق نه لري لویه وي که کوچنۍ یوه خوښه کړه، په دې وخت کي حبیب الله ماما د خپل راسته لاس لستوڼی پورته کی چي پر لاس یې نور د اور اېښودلو ځای نه وو، بیا یې د چپه لاس لستوڼی پورته کړ هغه لاس یې تر ها بل بد تر و بیا یې د روْف جان خواته وکتل چي ګویا د لاس پر کوم ځای اور کښېږدي، په دې وخت کي بیا روْف جان ورته وویل څه راته ګورې زیاته بس سکروټه در واخله،که یې زور نه لري بس بیا رخصت یې.

حبیب الله ماما چي دا تر خولې تیري او زیاتي خبري واورېدې نو د اتشدان څنګ ته کښېناست او د سکروټو په خوړلو یې پیل وکی، یوه یوه سکروټه یې را اخلي او خولې ته یې اچوي او هره سکروټه تر غاښو لاندي داسي ژوبي ته به وایې چي لانده کورت یې خولې ته اچولي دي، روْف جان چي دا حالت ولیدی سمدستي یې د بنګ لاس ونیوی او په لوړ اواز یې وویل چي بس دی زیاته بس نور ته بنګ یې او دا ښار زما څه پاته دی نوش جان دي سه ته پوهېږې او ستا ښار زه درڅه ولاړم. او بیا یې ناستو ځوانانو ته مخ ور وګرځاوه او و یې ویل چي یارانو که چا په ښار کي د روْپ پوښتنه کوله ورته وواياست چي روْپ مات سو او ښار یې بنګ ته پرېښوی حبیب الله ماما چي د روْف جان خبري واورېدې دستي یې وانډیوالانو ته مخ واړاوه او وې ویل چي یارانو روْپ شین زمری دی او په ښار کي د حکومتیانو څه نیولې تر نورو په دې ښار کي ژوند کوي دلته یو څو ګیډړان هم شته چي د مخ نیوي لپاره یې زمري ته اړتیا ده دا غټ ښار ته یوازي موږ او تاسي دا څو کسه نه سو رسېدلای موږ او تاسي به ټول ښار د ګیدړانو او داړیانو څه خلاصوو، زه غواړم چي روْپ جان زما خبره ومني او زموږ او ستاسي سره یو ځای بس زیاتره د غل او غدو لاسونه بند کړي، څنګه یارانو داغسي ده که نه؟ د حبیب الله ماما ناستو یارانو ټولو په یوه ږغ وویل چي هو همداسي ده په دې وخت کي روْف جان د حبیب الله ماما لاس ونیوی او د اتشدان څخه یې راولاړ کی په خپله شمله یې د حبیب الله ماما خوله ور پاکوله چي ګوري د بنګ د یوې زامي خوا لویه تناکه سوه او وچاوده اوس هم چي سړی ورته وګوري د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حبيب الله ماما د مخ يوه زامه په يوه لږ پوستکي پوښلې ده د خولې د ننه غوښه يې هغه وخت وسوځېده چې بيا جوړه نه سوه.

د استا مد انور (محمد انور) خبري لا پای ته نه وې رسېدلي چې مامد شاه خان (محمد شاه) ور ږغ کړه او وې ويل چې هو بنگ خو هم د ننگ سړی دی او هم د جنگ، هر څوك رښتيا هم د بنگ په رکم نه سي کېدای، کله چې مامد شاه خان غوښتل چې د حبيب الله ماما په اړه يوه بله نوې کيسه وکړي بسم الله جان د هغه خبري لنډې کړې او وې ويل، وايي چې بنگ د تور پاچ لنگوټه تړي، د ترخځو کالي، د ريبکاټ سدری او چار اشه مچنې په پښو کوي دا مي هم اورېدلي چې هغه ډېري خبري هم نه کوي پر يوه ځای چې کښېني تر څو چې بل کار نه وي ورپيدا سوی پر هماغه ځای ناست وي، وايي چې کله ناکله د يارانو سره د چلم پر وخت خاندي خو ډېر لږ، ماته يوه کندهاري په برو دروازه کي وويل چې حبيب الله ماما هيڅ وخت خپل لمونځ نه قضا کوي او همېشه په اودس گرځي د چا مال ته په تمه نه دی چې طلا پرته وي نه يې اخلي زيات وخت د شپې گرځي او کله چې کوم ظالم ووينې د هغه لاس نيسي او د مظلوم مرسته کوي، په لښته خورا ټينگ او داسي خردوم چلوي چې هر څوك يې توان نه لري، ظالمان خو څه کوي وايي چې حکومتيان هم ځان ځني چپوي.

مامد شاه خان د بسم الله جان د خبرو په پای کي د ناستو ځوانانو پام د لمانځه وخت ته واړاوه او وې ويل چې د حبيب الله ماما يو عادت د لمانځه ادا کول دي راځئ لمونځ وکړو، زه بيا تاسي ته د بنگ يوه داسي کيسه کوم چې تر اوسه چا نه وي اورېدلې، خو يو صوفي مادريم که په خبر وي نسم ويلای زما گمان نورو به نه وي اورېدلې، ټول ناست ځوانان په دې هيله چې سبا به د مامد شاه خان څخه د حبيب الله ماما نوې کيسه واوري د لمانځه پر خوا روان سول.

ورځي ورځي به د ځوانانو په مجلس کي د يوه او يا بل ځوان کيسه کېدله خو داسي ورځ به نه وه چې په مجلس کي به د حبيب الله ماما کيسه نه يادېده بيا خاصه چې په مجلس کي به صوفي مادريم ناست و، يوه ورځ ماجتي (مسجدي) ته ياد سول چې مامد شاه خان هم يوه ورځ د حبيب الله ماما د يوې نوي کيسې وعده کړې وه، په دې ورځ چې د ځوانانو مجلس بيا د صوفي مادريم په کيسو گرم سوی و، ناڅاپه ماجتي پر مامد شاه خان ږغ وکی چې خانه تا خو هم د يوې کيسې وعده کړې وه خو بيا دي هېره کړه اوس به يې حتمي کوې، په دې وخت کي ټولو ځوانانو په يوه اواز وويل چې هو خانه، هو خانه نن به حتماً هغه کيسه کوې نن دي نه پرېږدو خامخا به هغه کيسه کوې مامد شاه خان چې کله دځوانانو مينه د حبيب الله ماما له کيسې سره وليده نو يې په يو خاص انداز وويل چې زما هېره ده تاسي کومه کيسه يادوئ؟ حبيب الله ماما خو ډېري کيسې لري، مامد شاه خان چې لا خپلي خبري نه وې خلاصي کړي بسم الله جان ور ږغ کړه هغه کيسه وکړه چې موږ تر اوسه نه ده اورېدلې، ښه هغه کيسه تاسي اورېدلې که نه چې د يوې سارايي ښځې څخه يوه کيسه بر پيسي غلا کړي وې، په دې وخت کي يو شمېر کسانو وويل چې هو دا کيسه موږ اورېدلې ده، يوه بله کيسه وکړه يو نور شمېر چې د بوډۍ او کيسه بر کيسه نه وه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدلې، هغو بیا غوښتل چې همدا کیسه وکړي صوفي مادریم چې د مجلس حال دوه ګونی ولیدی نو یې په څو لنډو جملو کي د همدې کیسې په اورولو پیل وکړ او په دې ترتیب یې مجلس ته بیا رنګ ورکړ او وې وېل: چې دا کیسه خو څو واره دلته سوې ده ټوله ښار خبر دی چې یو وخت یوه سپین سرې ښځه کندهار ته د زوی د واده په خاطر د ځینو مالونو د رانیولو لپاره تللې وه هلته کیسه بر د هغې خواره کی څخه پیسې وهلي وې، او سپین سري په ژړا او نا امېدی د سړك پر غاړه ناسته او بد او رد یې ویل، په دې وخت کي حبیب الله ماما د هغه ځایه تېرېدی چې د ښځي ور فکر سو او په لوړ ږغ یې د حبیب الله ماما پر خوا ناره وکړه او وې ویل اې تاته وایم ګوره تاته وایم چې غټه لنګوټه دي تړلې ده بنګ حبیب الله چې تر خپل بغل وکتل یوه سپین سرې ښځه یې ولیده چې ده ته ګوري او خبري کوي، بنګ ور وګرځېدی او له سپین سري څخه یې پوښتنه وکړه چې مور تا ماته څه ویل او که. . . بنګ لا خپله خبره نه وه خلاصه کړې چې سپین سري ږغ وکی او ورته وې ویل مور دي سر وخوره هو تاته وایم ته چې غټه لنګوټه دي تړلې ده، تاته وایم و شرمېږه ته هم ځان ته پښتون وایې غټه لنګوټه دي تړلې او کوږ کوږ ګرځې اود ښځو څخه په غلا سوو پیسو ځان ته کالي کوې او بیا داسي په خیال هم ګرځې، حبیب الله ماما چې د سپین سري په درد پوه سو نو لا ور نژدې سو او په حال د پوهېدو هڅه یې وکړه، بیا یې ورته وویل چې موري پېښه څه ده چې داسي راته دردېږې؟ سپین سري داسي په غوصه وه چې ته به وایې چې همدا یې غل دی، د بنګ د خبري جواب یې په خبرو نه بلکي به تو کولو ورکی مخامخ د حبیب الله ماما خواته ودرېده او پر مخ یې ناړې ور تو کړې، بنګ پوه سو چې کوم چا د سپین سري سره ناځواني کړېده، نو ځکه یې څه ونه ویل او بیا یې د هغې څخه پوښتنه وکړه چې موري ته راته ووایه چې څه پېښ سوي؟ زه خو په هیڅ نه یم خبر سپین سري جبیب الله ماما ته وویل چې ولي دي ځان ناګاره واچاوه زما پیسې دي جېب ته کړې او اوس پوښتنه هم کوې ما په څه خواریو او کبوتیو دا زر روپۍ زار مړي پیدا کړي وې او هغه هم تا را څخه غلا کړې وشرمېږه پخوا به ځوانانو د ښځو عزت کاوه خو اوس ځوانان د ښځو له جېبه پیسې غلا کوي او خپلو ځانو ته غټه لنګوټه رانیسي وشرمېږه دا لنګوټه نه ده دا پوړنی دی.

سپین سري ښځې چې خپله خبره ورته وکړه حبیب الله ماما سمدستي د هغه دوکان مخ ته ورغی چې هغه سپین سرې ښځه هلته ناسته وه، دوکاندار ته یې وویل چې وروره زه حبیب الله نومېږم او په برو دروازه کي مي کور دي زما یو زر روپۍ په کار دي که در سره وي په پور یې راکړه، زه تر هغه وخته دلته ستا سره ګرو کښېنم تر څو چې ستا زر روپۍ زما له کوره رارسیږي، دوکاندار چې د خپل دوکان په مخ کي د کندهار بنګ ولیدی نو بېله ځنډه یې د خپل دخل څخه پیسې را وایستلې او یو څو پاته یې د خپل څنګ دوکاندار څخه واخیستلې او د حبیب الله ماما اړتیا یې پوره کړه، حبیب الله ماما د دوکاندار څخه پیسې واخیستې او هغه سپین سري ښځې ته یې ور کړې او ورته وې ویل چې دا دي موري خپلې پیسې دي واخله وې شمېره چې پوره دي او که نه؟ خو موري بس زیاتره دوې خبري واوره اول خپل مال ټینګ ساته او دوهم هر ځوان غل مه بوله پښتانه هر وخت د خور پوړنی ور پر سر کوي خو کله نا کله یو ظالم هم پکښې پیدا کېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ مور پیسې د حیرانتیا سره یو ځای وشمېرلې او وې ویل چې، خیر ووینې زویه اوس چې دې زما پیسې راکړې نور توبه وباسه دا غلا مه کوه خلګ به بدواوي درته کوي چې هم به دې دنیا او هم به دې اخیرت خراب سي، بنګ چې سپین سرې ته پیسې ورکړې او هغه یې رخصت کړه بیا بیرته هغه دوکان ته ورغی او دوو یارانو ته یې چې د همدې پیښې په وخت کې را پیدا سول وویل چې حقداده درروه ته او زمری دواړه نن په ښار کې وګرځئ او شا او خوا ټولو بد سترګو ته وواياست چې د نن ورځې تر ماپښین لمانځه د مخه که د دې کونډې خور پیسې را و نه رسېدې نو بیا به هغه سړی ګیله زما څه نه کوي بس زیاتره، هر څه چې بیا ور پېښ سول ګناه به یې پر خپله غاړه وي، زمریه درروه ته هم بس زیاتره د حقداد سره یو ځای وګرځه هغه ببر لکیان خو ځینې پېژنې هغو ته هم خبر ورکړه، ځئ ولاړ سئ او زه بیرته تر لمانځه دمخه بس زیاتره دلته راځم او د همدې ورور په دوکان کې ناست یم، زموږ او ستاسې نښاني همدا دوکان دی.

د ماپښین د لمانځه وخت رانژدې سو او حبيب الله ماما هم د هغه دوکان په لوري راغی،کله چې راورسېدی اول یې و دوکاندار ته سلام وکړ او بیا یې پوښتنه وکړه چې دوکانداره درروه ته خو به خوا بدی سوی نه یې چې زه لږ څه وځنډېدم دوکاندار ورته وویل چې یا حبیب الله ماما زه یوازې دې ته خوشاله وم چې کله به ته راسې چې زما په دوکان کې لږ مجلس وکړو ما د خدایه دا غوښتل چې یوه ورځ ستا سره پر کراره کښېنو او مجلس وکړو، ما نن ورځ ډوډۍ هم ستا له پاره ماتله (معطل) کړېده ښه سو چې راغلې بنګ د دوکاندار خبرې لنډې کړې او وې ویل چې خدای دې خیر درکړې زه پرېشانه وم بس زیاتره چې تا به څنګه خیال کاوه چې دا حبیب الله خو ورك سو دا دی زه راغلم رښتیا ستا په دوکان کې خو به چا زما پوښتنه نه وي کړې؟ خو یوازې یو نفر چې په ځان لږ څه تیټ و دوه واره راغی او ستا پوښتنه یې وکړه او وې ویل چې وروسته به بیا هم راسي.

دوکاندار او حبيب الله ماما لا د ډوډۍ په سمولو بوخت وو چې یو ځوان راغی او سلام یې واچاوه او د حبیب الله ماما سره یې ښه ګرمه ستړې مه سې وکړه دوکاندار ډوډۍ تیاره کړه او حبیب الله ماما پر دې نوي راغلي ځوان هم ږغ وکړ چې راځه درروه څه چې تیار وي هغه د یار وي راځه چې ډوډۍ وخورو، مېلمه حبیب الله ماما ته وویل چې زه ډوډۍ نه خورم ستا سره مي لږ کار دی زه ځم.

بنګ ورته وویل چې راځه درروه کارونه به خدای خیر کړي، اول به ډوډۍ وخورو بیا به د کارونو غم کوو راځه.

مېلمه هم را ولاړ سو له دوکاندار او بنګ سره یې یو ځای ډوډۍ وخوړه چې ډوډۍ خلاصه سوه حبیب الله ماما لمانځه ته ولاړ سو، راغلي مېلمه بیا وویل چې حبیب الله ماما زما ستا سره لږ کار و چې دمخه تر لمانځه باید ووایم، بنګ پوښتنه وکړه چې خدای دې خیر کې څه پېښګه ده چې تلوار دې دی ووایه چې زه څه خدمت کولای سم؟ مېلمه یې غوږ ته ځان نژدې کړ او پټ یې ورته وویل چې حبیب الله ماما نن سهار مي یو غلط کار کړی او راغلی یم چې خپل عذر وغواړم بنګ چې په خبره پوه سو نو ورته وې ویل چې ښه هغه ته یې، ولي دې بس زیاتره دا د بېمانۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار ته ملا تړلې ده ته نه شرمېږې چې د سپیتاني په ډوډۍ دې ځان چاغ کړی، دا غریب خلك خولې تویوي او یو څو پیسې پیدا کوي خو ته هغه پیسې په نامردۍ کې څني غلا کوې ولې دا کار کوې؟ بڼگ لا خبرې نه وې خلاصې کړې چې راغلي سړي په عذر شروع وکړه او په پرله پسې زاریو یې عذر وغوښت، دوکاندار چې دا حال ولیدی نو د حبیب الله ماما څخه یې د دې سړي د عذر منل وغوښتل، حبیب الله ماما وویل چې په یو ډول د ده غذر منم هغه دا چې دی توبه وباسي او بیا هیڅکله دې بې ننګه کار ته زړه ښه نه کړي، د همدې خبرې سره سم راغلی سړی په توبو سو او وې ویل چې زما توبه ده بیا به هیڅ وخت داسې بد کار ونه کړم، بنګ په پای کې ورته وویل چې ځه ورك سه چې دا تور مخ دې بیا و نه وینم، سړی چې له دروازې وتی د خپله جېبه یې نه سوه روپۍ راوایستې او دوکاندار ته یې ورکړې او وې ویل چې سل روپۍ مې بایللي او نور دا دې سته که غواړې چې را یې وړم نو د خوارۍ غریبۍ تر پیدا کېدو راته وګورئ د خدای په امان.

مامد شاه خان چې د صوفي مادریم له خوا د پیل سوي کیسې لنډول غوښتل نو ږغ یې وکړ چې ګورئ د حبیب الله ماما امر پر ټول ښار چلېږي هر څوك د بنګ عزت او مراعات کوي، د کندهار په ښار کې د بنګ امر لکه د فرقې د قومندان امر داسې چلیږي په دې وخت کې استاد مد انور د مامد شاه خان خبرې ته پیوند ورکړ او وې ویل ما خو تر اوسه د بنګ سره نه خبري کړې او نه مې لیدلي دي خو دا چې په رښتیا د کندهار ښه ځوان دی او ټوله یې مني که زه هم د هغه امر واورم خامخا به یې منم او که مې په بل چا زور ورسیږي هغه به هم خامخا مجبور کړم چې د حبیب الله ماما امر ته غاړه کښېږدي، او که پوه سم چې غاړه نه ږدي نو خامخا به یې تر څټ نیسم او هغه ته به یې ورولم، مامد شاه خان د استاد مد انور خبره ونیوله او وې ویل چې هو هغه کیسه چې ما غوښتل تاسي ته یې وکړم را په یاد سوه راځئ چې اوس د ماښام لمونځ وکړو او بیا به سبا ان شاالله دا کیسه درته وکړم.

د سبا ورځې ماځګیګر ته د ځوانانو زیاته تلوسه وه د ورځې کارونه یې په دې نیت چې نن ماځیګر د مامد شاه خان څخه د حبیب الله ماما نوې کیسه اوري ټول په ډګیر شوق او خوند سره خلاص کړل او ماځیګر بیا د دنګانو پیتاوي ته را ټول سول د دنګانو پر پیتاوي د یو شمېر ځوانانو شالۍ هم غوړېدلي پرتې وې، ټولو ځوانانو د مامد شاه خان د راتلو لاره څارله، یو وخت د برنډېو پر سر الله داد نورو ځوانانو ته ږغ کړ چې هغه دی مامد شاه خان راغی په دې ږغ ټولو ځوانانو خپل نیمګړي کارونه ژر ژر پوره کړل او د مامد شاه خان تر رارسېدو یې ځانونه له کاره بېغمه کړل،کله چې هغه راورسېدی ټولو په یوه ږغ وویل چې خانه نن به هغه کیسه نه هېروې هغه چې پرون دې وعده کړې وه، خان هم تر سلام او حال و احوال اخیستلو وروسته وویل چې هو نن به هغه کیسه کوم ما هم خپله وعده نه ده هېره کړې، خو نن پر دنګ د چا ورجې دي چې د شنو چایو تاوان هم ور دغاړې سي په دې وخت کې د صمد جان ورور وویل چې د چاي غم مه خورئ ما تیاره چای جوشه پر اور ایښې ده تاسي خپل بانډار تودکی زه چای راوړم، مامد شاه خان چې دا بهانه هم ورکه ولیدله نو د صوفي مادریم څنګ ته نژدې یې خپل پټو غبرګ واچاوه او دمجلس لپاره یې ځان تیار کړ اول یې ځوانان د هغو د کارونو په خاطر وستایل چې خیر یوسئ چې کارونه مو خلاص کړیدي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نه بیا مشران خوا بد وي او وایي به چي د کار در ك مو نسته او د ښه ځوانۍ خبري خو هر یو په قاف او لام کوي، دا دی زه نن هغه کیسه کوم چي ما په کندهار کي د غونډ مشر صیب په کور کي اورېدلې ده.

یوه ورځ زه د غونډ مشر صیب کورته تللی وم او هلته مي یو کندهاری ولیدی چي په پخوا وختونو کي یې ډېري سختي لیدلي وې، د وهلو او ټکولو څخه بیا تر محبس او کوټه قلفۍ پوری د ښه ستر خانه بیا تر اوږدو مسافریو پوري د ملکي کارونو څخه بیا تر خواریو او مزدوریو پوري ټولي خانې تیري کړي وې، ویل چي یو وخت د سرپوزې د کلي نماینده و کور او دوکانونه یې درلودل یو وخت بیا د حکومت توري سو، بیا زندان ته تللی او له زندانه تر تښتېدو وروسته بیا د خپل کلي کور او بیا وروسته د کندهار د ښو ځوانانو سره په باندارونو کي شپې او ورځي تیري کړیدي، خیر نو د دې سړي سره مي د غونډ مشر صیب په کور کي شناخت وسو هغه ډېر خوږ ژبی سړی و، زه پوه نه سوم چي د غونډ مشر صیب او هغه ملګر توب څنګه پیدا سوی و، خو غونډ مشرصیب هغه ته په ډېره درنه سترګه کتل هره د جمعې شپه به هغه د غونډ مشر صیب کورته راتلی او په هغه شپه به غونډ مشر صیب هم د شپې تر ډېره وخته مجلس کاوه.

یوه شپه یار ماد خان اکا (یار محمد خان) د روژې تر پېشلمي پوري داسي خوږ مجلس وکړ چي ټوله حیران پاته وو چي څنګه پېشلمي سو، یار محمد خان اکا د کندهار د بلوا خبري کولې هغه بلوا چي د کندهار ښار سېنما په کښې وسوځېده دوکانونه چور سول، ګاډیو او حکومتي موټرو ته اور واچول سو، او په کندهار کي زیاتي خرابۍ وسوې نور یې څه کوې د حکومت او رعیت تر منځ تیاره جګړه وه، یار ماد خان اکا دا کیسه داسي کوله ته به وایې چي همدا اوس هغه اړو دوړ روان دی،د کیسې په یوه برخه کي د حبیب الله ماما خبره هم رایاده سوه او ویل یې چي د کندهار د بلوا څه څو ورځي وروسته د کندهار امنیي قومندان د کندهار ځیني نامتو مشران لکه قدوس خان بارکزی صالح محمد خان پوپلزی او د کندهار سر زوره خلګ ونیول او بندیان یې کړل، خو د خان محمد خان په مشوره د ټولو مشرانو څخه بخښنه وغوښتل سوه او په دې ډول یې د بیا بغاوت د نه کولو ضمانت هم واخیستی او د کندهار ښار ټول مشران یې له بندي خانې څه ازاد کړل، خو په دې جمله کي یوازي حبیب الله ماما د نورو بندیانو څخه بیل سو او د سر مامور په امر د بندیخانې په یوه بله برخه کي پټ وساتل سو، نور ټول مشران او قومي سپین ږیري خپلو کورونو ته ورسېدل خو د حبیب الله ماما درك ورك سو د بنګ انډیوالان د نن او سبا به انتظار ناست وو خو حبیب الله ماما پسي ورك سو.

وایي چي په سر ماموریت کي د څلورو ورځو کوټه قلفیو وروسته دکندهار دسر مامور په امر د هغه و شعبې ته وروستل سو، په دې وخت کي دکندهار د امنیې قوماندانې او سرماموریت دواړه د یوه نفر په لاس کي وه چي په ظلم او زور یې په ډېرو خلګو کندهار خوشي کړی او یا یې د مات ږغ په کړی چي بیا د شرمه ښار ته نه دی راوتلی، زمان جان غېږ باز یې په پښو شل کی، په لالو ماما یې تر لښتو لاندي د مات ږغ وکی چي مجبوره سو کندهار خوشي کي، د بریت رحیم بریتونه یې په چور وشکول هغه هم د خپلو شونډو د بدرنګۍ په وجه د خپل کور بندي سو، او

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر نور ځوانان يې هم ژړ مخي کړي وو او دا ځل د کندهار بنګ په لاس ورغلی وايي چي د ځو ورځو کوټه قلفيو وروسته د سر مامور په امر حبيب الله ماما د هغه دفتر ته ور وستل سو کله چي حبيب الله ماما دفتر ته ننوت سمدستي اکبر خان سر مامور ږغ پر وکړ چي ته دکندهار لچك ما پر اسمان غوښتې ته خدای پر مځکه په لاس را کړې، ستا مي اورېدلي وه چي ځانته يو څه وايې زه خو دي اوس وينم لکه موږك په کالو کي پټ يې، اوس به دې لکه چرګ پرو بال وباسم او چيغي به دي په برو دروازه کي سماوار چيان کانه کي، په دې وخت کي حبيب الله ماما د دفتر د دروازې خواته حرکت وکړ چي اکبر خان بيا ور ږغ کړه چي چيري ځغلي تا خو تر وخت دمخه ځان خراب کړ حبيب الله ماما بيا هم دروازې ته نژدې سو او په ډېره چالاکي يې د دفتر دروازه د دننه د خوا وتړله او بيا يې اکبر خان ته وويل چي ګوره بس زياتره زما په مردي کي خو کندهار شك نه لري ته چي شك لرې تاته يې بايد وښيم چي زه نر يم که ښځه، بيا يې لکه قهرېدلی زمری د اکبر خان د ميز پر خوا ور ټوپ کړه او تر څو چي اکبر خان ځان پيدا کاوه حبيب الله ماما بيا د ميز پر سر ورته ولاړ و او د اکبر خان په ستوني کي يې منګلي ښخي کړي وې، اکبر خان چي په خپل عمر د داسي صحنې سره نه و مخامخ سوی حيران پاته و چي دا څه پېښ دي، اکبر خان چي د حبيب الله ماما ځواب ته منتظر و د حملې اميد يې هيڅ نه کاوه، نو ځکه يې دځان د دفاع واك هم له لاسه ووت، خو هغه هم غښتلی افسر و اول يې د ميز شاته ځای خالي کړ او بيا يې د حبيب الله ماما سره د مقابلې تر څنګ د دروازې د خلاصولو هڅه وکړه، کله چي دروازه خلاصه سوه نو د دفتر حاضر باش په يوه ساه راغی او حبيب الله ماما يې د شا له خوا په غېږ کي ټينګ ونيو او د حاضر باش سره نور عسکر هم ملګري سول او حبيب الله ماما يې ځنځير پېچ او د اکبر خان په امر يې بيرته کوټه قلفۍ ته بوتی او ورته وې ويل چي هـر وخت ما وغوښت بيا يې را حاضر کړئ.

د دفتر حاضر باش او نورو محافظينو هم د خپل امر په امر حبيب الله بيا د کوټه قلفي په لور روان کړ په دې ټيل ما ټيل کي حبيب الله ماما د اکبر خان په خوا مخ واړا وه او وې ويل چي ګوره نا ځوانه بيا د بل کندهاري په مخ کي د نر او ښځي خبره ونه کړې، زما خو لاس در و نه رسېدی که د بل چا په مخ کي داسي خبره درڅه را ووزي بيا به تر ياسينه ونه رسېږې، زما خبره دي ستا په ياد وي هير يې نه کړي بس زياتره، نور دي چي څه په وسه وي هغه وکړه.

حبيب الله ماما درې هفتې (اونۍ) پرله پسې په کوټه قلفي کي تيري کړې په يوه کوچنۍ کوټه کي چي لمر يې نه درلود او يوازي يې په ناستي د بيدېدو ځای درلودی، فقط يو سهار او بل سهار به يې د اودس تازه کولو لپاره دباندي را وتلو ته پرېښودی هغه چي به د ورځي په سهار اودس تازه کړ بيا به يې تر ماخستن پوري په هغه اوداسه لمونځ کاوه، حبيب الله ماما بېله دې چي کوم شکايت وکړي په خورا مردۍ يې شپې ورځي تېر ولې.

وايي چي درې هفتې تيري سوې خو حبيب الله ماما را مالوم نه سو د برو دروازې ځوانانو هره ورځ د يو او بل څخه پوښتنه کوله چي که څوك د حبيب الله ماما حال او احوال ولري، ورځي زياتي تيري سوي خو د حبيب الله ماما خبر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلوم نه سو چي په پاي کي د برو دروازې یو څو تنو ځوانانو دي خوا او ها خوا پوښتني ګرویږني وکړې او په دې جریان کي درې هفتې تیري سوې، دربیمه هفته ښکاپر دروازې ته د حبیب الله ماما انډیوالان ورغلل او د لطیف جان چي بیا وروسته د (حاجي لطیف په نوم مشهور سو) سره یې د حبیب الله ماما د درو هفتو د یو مخ غیبېدو خبره وکړه لطیف جان په دې خبره اګاه و چي بنګ حبیب الله د دولت کسانو د کندهار د یو شمېر نورو مشرانو سره یو ځای نیولی و، خو کله چي د وطن نور مشران خوشي سول د هغه په خیال نو بنګ هم خوشي سوی دی، خو داسي نه وه سوې خان ماد خان د وطن نور مشران خوشي کړي خو د حبیب الله ماما په حال څوك نه دي خبر سوي چي هغه ته څه پېښ سویدي.

لطیف جان چي له حاله خبر سو نو بېله ځګنډه یې خپله سدرۍ پر اوږو کړه او د بنګ انډیوالانو ته یې وویل چي یارانو تاسي ولاړ سئ زه نن تاسي ته د بنګ د حال او احوال خبر برو دروازې ته راوړم زه ولاړم د خدای په امان.

د بګنګ یاران د برو دروازې پر خوا ولاړل او په خورا بې صبرۍ سره یې د لطیف جان لاره څارله، د ماځیګر د لمانځه وخت و چي د برو دروازې په چوك کي د بنګ یارانو لطیف جان ولیدی او یو تن په ځعاسته د لطیف جان خواته راغی اوهغه ته یې د بنګ د یارانو د ناستي ځای ور وښودی، لطیف جان هم هغه سماوار ته راغی اود حبیب الله ماما انډیوالانو ته یې د خپل کار جریان ووایه، او هغه یې خبر کړل چي بنګ د سر مامور په خاص امر کوټه قلفه دی، او دا یې هم ورته وویل چي تاسي غم مه کوئ زه یې سبا ته غم خورم یا به را خلاص سي او یا به زه هم هلته ورسره کښېنم .

د بنګ انډیوالان له یوې خوا بېغمه سول چي د هغه درك معلوم سو خو له بلې خوا یې اندېښني نوري هم زیاتي سوې چي حبیب الله ماما یوه ډېر ظالم قومندان ته په لاس ورغلی دی، خو خیر دي وي که یوه لاره پیدا سي چي را خلاص سي او بیا د یارانو مجلس په رنګین او خوندور سي.

وایي چي لطیف جان د کور پر خوا ولاړی او د حبیب الله ماما یاران په سما وار کي د چورتونو ټالو واخیستل، په دې وخت کي د مرجې صمد کاکو پر نورو یارانو ږغ وکړ او وې ویل چي یارانو لار په مزله لنډیږي د کندهار بنګ په سر ماموریت کي پروت دی او موږ لکه د ډېلي سوالګر چورتونه وهو په دې چورتونو دا لار نه لنډیږي، په دې وخت کي د منارې فیض الله وویل چي کاکو رښتیا وایي څه بندوبست دي په خیال راغی چي پر ورځو به، صمد کاکو بیا وویل چي زه خو وایم چي دا سر ماموریت خو دونه لیري نه دی راځ چي ورسو که پولیسو زموږ بنګ خوشي کړ خو ښه خبره ده او که نه بیا به نو د زوره کار واخلو او نا چاره یو چي مابس (محبس) به ماتوو، بیا که حکومت موږ وژلو او که یې بندیانولو هغه به بیا هغه وخت سره ګورو، څنګه یارانو بله خبره هم سته او که نه؟ په دې وخت کي معلم راز مامد (راز محمد) وویل چي وایي چي وخت لکه سره زر زما په خیال دا اوس ښه وخت دی چي سرماموریت ته ورسو اول به د سر مامور عذر وکو او په دې وخت کي ور تلل به د هغو غرور پر ځای کي او په دې ترتیب به زموږ کار هم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نتیجه ورکړي، خو که يې ونه منل بیا به موږ خپل کار وکړو او بیا به مو نور کندهاریان نه ملامتوي چي پرون هغه پښته وه او نن بیا تاسي دا را پېښګه کړه، او بله خبره هم دا ده چي دا اوس چي موږ او تاسي ور ورسېږو تر هغو به ماښام وي که کش او کوك جوړ سو نو بیا به نورو خلکو ته تکلیف نه وي یوازي موږ او سر ماموریت به سره کښېنوزو، د معلم راز مامد خبري لا نه وې خلاصي سوي چي صمد کاکو ږغ وکړ چي ښه خبره ده نو یا الله او بسم الله.

په سماوار کي ناست کسان ځوانان ټول را ولاړ سول په دې وخت کي غوثو کاکړ وویل چي یارانو وایي چي د پیشي په غېږ ورځې نو تهیه به د زمري نیسې څوك چي وسله لري نو را وادې خلي چي هر چا چي څه درلوده هغه يې له ځانه سره را واخیستله او ټول دوه دوه سول او د یو بل تر شاه پرله پسې روان سول، وایي چي غوثو کاکړ د ځوانانو د سر دوو نفرو ته ور چټك سو او هغه يې ودرول او ورته وېې ویل چي ګورئ یارانو دې خبري ته باید په یوه خوله سو هغه دا چي که يې خبره ومنله خو ښه کار دی د خپل یار سره به یو ځای برو دروزاې ته راځو او که خبره غړکه سوه نو داسي نه سي چي ټول پر یوه عسکر را واچوو او بیا نور عسکر راسي موږ لکه د ماپښین چګرګان یو یو تر پښې ونیسي او د حبیب الله ماما سره مو پښه په پښه کي، بیا به مو نو د خامۍ ناري تر ښار او کلي خپرې سي او د کلي کشر او مشر به راباندي خاندي او وایي به چي دا ګوره بنګ خو يې راخلاص نه کی چي نه کی، لایې نور هم بار ور دروند کی په دې وخت کي وروسته پاته یاران هم دوه دوه را ورسېدل او ودرېدل نو د پیر پایمال عزیز جان و غوثو کاکړ ته وویل چي وایه غوثو یاره د پای خبره دي وکه، غوثو بیا خبره واخیسته او وې ویل چي زه وایم که خبره ونه منل سوه نو هر یو دي خپل ځان د یوه عسکر خواته نژدې کي او چي معلم یار د یا الله ږغ وکړي بیا نو هر څوك پوه سه او د هغه عسکر انډیوال ټولو وویل چي ښه خبره ده هو معلم راز مامد ږغ وکی چي ګورئ یارانو هر یو دي د ځان سیال عسکر وګوري او هغه ته دي ودرېږي، د بنګ یاران بیا دوه دوه سول او د محبس پر خوا يې حرکت وکړ.

د ماځیګر او ماښام تر منځ وخت و چي د بنګ یاران سرماموریت ته ورسېدل او هلته ولاړ پیردار ته معلم ور نژدې سو او پوښتنه يې وکړه چي ورروه نوکریوال څوك دی؟ عسکر وویل چي قومندان اعاشه نن نوکریوال دی. معلم بیا پوښتنه وکړه چي د نوکریوالۍ دفتر چیري دی؟ عسکر جواب ورکړ چي خیر دی د نوکریوالۍ له فتر سره مو څه کار دي؟ معلم ورته وویل چي موږ د بنګ یاران یو د نوکریوال صاحب سره ګورو، عسکر وویل چي تاسي دلته ودرېږئ زه به ورسم چي نوکریوال صاحب تاسي غواړي اوکه یا هو زه هغه ته څه ووایم چي څوك راغلي دي؟ د یارانو څخه یوه ږغ کړ ورته ووایه چي دسرپوزې جبار خان او دبنګ نور یاران دي، وایي چي عسکر ولاړی او نوکریوال ته يې دا خبر ورساوه، نوکریوال چي حسن خان نومېدی ژر يې عمومي قومندان اکبر خان ته تیلفوني خبر ورکړ او د هغه څخه يې هدایت وغوښتی چي څه وکړي اکبر خان چي د کندهار د ځوانانو په راتګ خبر سو نو يې ورته وویل چي ټوله راغلي خلګ وساته او ورته ووایه چي زه اوس خبرو ته راځم.

عسکر همدا خبره همداسي راغلو ځوانانو ته وکړه چي نوکریوال صاحب د امنیې قومندان سره خبري وکړي او هغه وویل چي زه اوس راځم تاسي ولاړ سئ په انتظار خانه کي کښېنئ، غوثو کاکړ یارانو ته مخ واړاوه او وې ویل چي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يارانو معلم او جبار خان دي ولاړ سي نور ياران به دلې ته شا او خوا ګرځو تر څو چي خبره ښكاره كيږي، ټولو خوښه كړه او دوه تنه انتظار خانې ته ولاړل او نور د سر ماموريت پر شا او خوا منتظر ولاړ وو، د يوه نيم ساعت وروسته د قومندان مګوټر راغی او سر ماموريت ته ننوت، ياران بيرته راټول او دوه دوه سر ماموريت ته ننوتل او له وعدې سره برابر هر يوه خپل ځاي پيدا كړ، په دې وخت كي اكبر خان د معلم راز ماد سره خبري كولې چي له دفتر څخه د خندا اواز راووت نورو يارانو داسي خيال وكړ چي خبره حل سوه نو هغو هم د يو او بل سره لاس وركړ او د بري په ډول يې يو او بل ته وخندل. يو ګړی وروسته د قومندان له دفتره معلم او جبار خان راووتل او پر صمد كاكو يې ږغ وكړ چي كاكو ته راسه موږ ته خو يې يوه بنده واچول ستا خيال څه دی، ياران راټول سول او خبري ته يې غوږ ونيوی معلم كيسه وكړه چي اكبر خان وايي چي بنګ زما په لاس راغلی دی زه يې په يوه شرط پريږدم چي هغه له دوو شيانو توبه وباسي يوه دا چي پر خپل سر چاته جزا ور نه كړي او بل دا چي نور دي ځان ته بنګ نه وايي، او قومندان وايي چي كه دا خبره ونه مني نو اول خو به يې زه تر وهلو لاندي مات كړم او بيا به يې لكه خيرو او ملا غفار په يوه تهمت و ځروم، غوڅو وويل چي زه خو وايم يارانو دا يوه خبره هم بګنګ ته د منلو نه ده معلم دي دا ځل بيا ورسي او ورته ودي وايي چي كه يې خوشي كوې خو ښه او كه يې نه منل نو بيا دي جبار خان يو دروند ټوخ وكي بيا نو هغه حال او هغه جال.

معلم راز ماد او جبار بيا دفتر ته ننوتل او تر سلام وروسته معلم قومندان وويل چي قومندان صاحب دا دی موږ بيرته د يوې مشورې دپاره راغلو، ته خو د پاچا قومندان يې نن دلته او سبا هلته خو موږ د همدې ښار او كلي خلګ يو يا به مرو او يا به اوسو موږ د باندي د يارانو سره ستا خبره وكړه خو ټولو ته دا خبره نا شونې ښكاره سوه، اول خو بنګ زموږ د ښار د غيرت او مېړانې تاج دی او بل هغه ته خلګ بنګ وايي اوس كه څوك هغه ته ووايي چي ته ځان ته بنګ مه وايه هغه يې نه مني بيا چي خبره زور ته سي خو بيخي يې نه مني، نو موږ فيصله وكړه چي د بنګ دپاره چي هره جزا تا په زړه كي نېولې ده هغه جزا ماته راكړه خو هغه خوشي كړه، اكبر خان چي د بنګ خبرو سودايي كړی و د معلم راز ماد خبرو بيخي په غضب كړ او بيا يې جبار خان ته مخ واړاوه چي ښه جبار خانه ته څه وايې، معلم او بنګ خو زما سره پاته سول زه به د دوی سره جوړ سم، جبار خان په دې وخت كي معلم ته ځان نژدې كی او په غوږ كي يې ورته وويل چي معلمه زويه چالاكي به نه كوې چي زه يم نو تاته صبر دی، او بيا يې وويل چي قومندان صاحب زموږ د يارانو په منځ كي خو ټول ياران داسي پرله پسې خبري نه سي كولاي لكه معلم چي يې كوي، دا چي معلم وويل هغه د يارانو فيصله ده نو تاسي خپل عسكر ته وواياست چي بنګ ته اجازه وركړي چي خپل كورته ولاړ سي، تر هغه وروسته به معلم زموږ يارانو ته زيری ور كړي هغوی به هم خپلو كورو ته ولاړ سي زه ستا هري جزا ته حاضګر او اماده كښينم، نو اول كار ستاسو دی دوهم اجرات زموږ.

قومندان چي دا دواړه تر خپل حد تېر وګڼل نو يې ورته وويل چي ښه نو تاسي دواړه غواړئ د هغه پر ځای جزا ووينئ نو تاسي دواړه سر له اوسه زما بنديان ياست اول به زه تاسي ته وښيم چي د بل پر ځای جزا غوښتل څه مانا لري بيا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د هغه سره ګورم، جبار خان ورته وويل چي نه قومندان صاحب مورږ دواړه نه يو زموږ يارانو يوازي زما فيصله کړې ده معلم نه دی، ته بنګ خوشي که زه دلته يم په عين حال کي يې و معلم ته وکتل او په کراره يې ورته وويل چي که په خبره پوهېږې نوهمدا ده ځه ولاړ سه او يارانو ته ووايه چي زما او قومندان صاحب تر منځ فيصله وسوه هغه بنګ خوشي کوي او زه يوه دوي ورځي په ضمانت ناست يم خو ګوره چي دا خبره بل ځای او يا د نورو يارانو سره وه نه کړې که ما واورېدل نو دا به ستا لويه نامردي وي، ځه ورسه او يارانو ته ووايه چي خبره حل سوه، معلم لا خبري نه وې شروع کړي چي قومندان ور برغ کړه او ورته وې ويل چي ورسه يارانو ته دي چي هر څه وايې ووايه خو ته به نه تښتې زه چي ستاسي ياغي بڼکي ونه باسم نه مو پرېږدم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ حبيب الله(دوهمه برخه)

د جبار خان په وينا معلم له دفتره راووت او يارانو ته يې وويل چي يارانو خبره خللاصه سول، زه او جبار خان دلته يو، تاسي ولاړ سئ قومندان صاحب وويل چي زه حبيب الله ماما خوشي کوم ماته جبار خان وويل چي تاسي ته خبر در کړم چي تاسي ولاړ سئ، بيا صمد کاکو وويل چي بنګ به نو کله راخلاص کي؟ معلم چي د روان حال بيان نه سو کولای نو يې ځان ناګمانه واچاوه او ويې ويل چي ګورئ يارانو دا چي هغه څه وخت خلاصيږي څه يې کوئ اوس زه او جبار خان دواړه د ضامن په رقم ناست يو قومندان وويل چي بنګ خوشي کوي اوس تاسي ولاړ سئ بيا به موږ خبر درورو چي خبره څنګه سوه اوس تاسي ولاړ سئ. د بنګ نور ياران د معلم او جبار خان په خبره د سر ماموريت څخه ولاړل او جبار او معلم راز ماد دواړه د قومندان په دفتر کي پاته سول.

قومندان چي له يوې خوا پر بنګ په غضب و له بلې خوا د بنګ له داسي انډيوالانو سره مخ سو چي هر يوه يې تر بل تيري کوي قومندان هم د دفتر نوکريوال ته امر وکړ چي شکور چپه دست راولي، شکور چپه دست راغی او هغه پوهېدی چي په دې وخت کي يې قومندان د څه دپاره غواړي، نو د خپل راتګ سره يو ځاي يې يو بار د انارو لښتي له ځانه سره راوړي او حاضګر سو، قومندان امر وکړ چي شکوره بچو، دوی ضرب خانې ته که، هر وخت چي په ژړا يې ستا زړه وسوځېدی بيا نو ما په خبر کړه، تر هغه يې ډبوه چي کالي يې لانده او ژړ سي.

شکور چپه دست هم دا څو هفتې وهل نه وه کړي نو اول خو منتظر و چي پر بنګ به زړه خالي کي، خو تر بنګ دمخه د هغه د يارانو سره مخ سو اول يې جبار خان او معلم سره بېل کړل يو يې يوې کوټې ته او بل يې بلې کوټې ته بوتلی او هلته يې د دواړو سدرۍ او لنګوټې ځني خلاصي کړلې او په يوه يوه جوړه نازکو کالو سره يې په نوبت کړل، اول يې راز مامد معلم د وهلو هغه مخصوص دهلېز ته را وست چي هلته قومندان او نوکريوال دواړو خپلې چوکۍ اېښي وې، کله چي معلم يې راوست نو قومندان و معلم ته وويل چي دا اوس لا سر، وخت دی کولای سې چي خپله خبره واخلې او ځان له وهلو څخه بېغمه کړې او که مې يو ځل د عسکر لاس دربانديِ پورته سو بيا دې په توبه هم نه پرېږدم، معلم په ډېري ارامۍ سره جواب ورکړ چي، قومندان صاحب زه پر خپله وعده ولاړ يم خو ته هم بايد پر خپله وعده ودرېږې، او يو بل خواهش مې دا دی چي جبار خان په عمر پوخ سړی دی زه غواړم چي د بنګ او جبار خان د دواړو جزا ګانې ماته راکړې. قومندان چي معلم لا تېز وليدی نو يې و شکور چپه دست ته امر وکړ چي شکوره بچو، را چپه يې کړه او داسي غر غړې په وکړه چي د کندهار لوی او کوچني يې ټوله واوري.

معلم د قومندان د امر سره سم دوو عسکرو د شا پر تخته پرېبست او پښې يې په رسۍ ور وتړلې او وهل شروع سول د انار غبرګي لښتي په توبت د دوو خواو پر پښوو داسي په شرق لګېدلې ته به وايې چي پر ختو مښلي، قومندان په دې انتظار دی چي اوس به د معلم ږغ پورته سي، او اوس به يې ږغ پورته سي، خو لښتي يو په بل پسي ماتېدلې ولي د معلم ږغ نسته، ښه ډېر وخت وروسته نوکريوال ولاړ سو او د شکور چپه دست خواته ورغی او پوښتنه يې ځني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړه چي هلکه تاسي دا معلم وهئ خو د هغه ږغ نسته تاسي يې وګورئ هغه به ښسده وي خو پخوا تر دې چي شکور جواب ورکړي معلم ږغ پر وکړ چي نوکريوال صاحب ستا په دې څلورويشت ساعته نوکري کي خو نه ښسده کېږم ته ښغمه خپلي شنې او توري چښه، نوکريوال د قومندان خواته وکتل چي ګويا چي نوې خبره يې اورېدلې ده خو قومندان ورته وويل چي راځه نوکريوال صاحب تا يې ډېر وختي احوال واخيستی دا خو کندهاريان دي عادي ځوانان يې لا په دومره وهلو ږغ نه کوي دا خو لا ځان ته يو څه وايې راځه کښېنه که دي سطرنج ته زړه کېږي نو را وايې خله، خو راز ماد دي په دې خبره پوه وي چي نن د هغه ژړا په ټول کندهار وانه ورم نيې پرېږدم.

نوکريول چي د اول ځل له پاره د داسي حالت سره مخامخ سوي و، نو يې دا ښه وګڼل چي په سطرنج ځان اخته کړي نو يې د نوکريوال له دفتر څخه د سطرنج تخته را واخيسته او د قومندان مخ ته يې کښېښوله، قومندان هم يو کوچګنی ميز را کش کړ او د سطرنج بازي يې د نوکريوال سره پيل کړه، د نوکريوال د تلوار خلاف د قومندان له خوا بازي ډېره په کرارۍ سره روانه ده، يو وخت چي قومندان نوکريوال ته د کشت ږغ وکړ نو نوکريوال ښېله دې چي بازي اوړده کړي وې ويل چي زه مات يم،قومندات وويل چي هو زما سره ځوك بازي نه سي کولای ما ډېر مات کړي دي، په دې وخت کي شکور چپه دست را نژدې سو او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته خو بايد مات ومنې د قومندان صاحب سره چي ځوك مخ سوي حتماً مات سوي دي، وايي چي قومندان د خپل عسکر خبره نيمه کړه او وې ويل چي ته خبري مه کوه ته ورسه وګوره چي هغه بل هم مات دی که نه او کالي يې هم وګوره چي لانده او ژړ دي که نه، عسکر د معلم پر خوا روان سو هلته چي دوه نور عسکر هغه تر لښتو لاندي نيولی و، خو د عسکره سره يو ځای نوکريوال هم ور ولاړ سو کله چي معلم ته ور نژدې سو نو نوکريوال تر عسکر دمخه ږغ وکړ چي قومندان صاحب د سړي خو د ماتي ږغ نه سته چي نه سته خو کالې يې هم ژړ نه بلکي په وينو سره دي، زه خو وايم قومندان صاحب دا سړی خوشي که، نور يې مه وهه چي تر اوسه يې ستا په خوښه څه ونه ويل له دې وروسته هم خيال نه کوم چي ستا په خوښه دي خبري وکړي، او بله دا چي زه خو نه پوهېږم چي ګناه يې څه ده، دوی خو په خپله راغلي وو موږ خو په کومه ګناه نه دي نيولي، که هغه بل سړي کومه ګناه ولري خو هغه ته بايد جزا ورکول سي، معلم چي دا خبري واورېدې نو يې د خپلي لنګوټې شمله له خپله مخه ليري کړه او تر هم هاغه وهلو لاندي يې پر نوکريوال ږغ وکړ، او وې ويل چي نوکريوال صاحب ته زموږ په کار کار مه لره ما د قومندان صاحب سره وعده کړې زه هغه وعده پر ځای کوم، که ته زموږ په منځ کي خبره تا او بالا کې نو به بيا زموږ تر منځ د پښتنو وعده ماته سي زه خو به يې هېڅ وخت ماته نه کړم خو ښېره مي له دې ده چي قومندان صاحب ته به بانه پيدا سي او تله به تېره کي او خپله وعده به پرېږدي، نو زه غواړم چي ته زموږ په منځ کي څه ونه وايې پرېږده چي موږ خپلي وعدې پر ځای کو، په دې وخت کي شکور چپه دست د قومندان غوږ ته ځان نژدې کړ او ورته وې ويل چي قومندان صاحب يو خو دا نوکريوال چندان زړه نه لري او بله خبره خو دا ده چي موږ اوس يو ناحقه سړی را چپه کړی دی، معلم به پرېږدو سبا به د دوي مشر بنګ ته خپل زور وښيو، که مو په هغه ږغ وکړ نو د هغه ټوله ډله ګويا ماته ده، قومندان چي د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکور په سترِیا پوه سو نو یې وویل چي هلکانو بس دی نور یې مه وهئ بیا به سبا ته سره ګورو اوس یې پر پښو اوبه واچوئ چي ویني یې ودرېږي، قومندان ولاړی او معلم یې کوټي ته یووړی.

سبا ورځ قومندان تر خپل وخت دمخه وظیفې ته راغی او په سهار وختي یې نوکریوال رخصت کړ او د قومندانۍ چاري یې خپله واخیستې، اول یې د قومندانۍ شا او خوا وکتل چي کومه بده ورانه نه وي پېښه سوې، بیا یې خپل حاضر باش ته امر وکړ چي اول هغه دوه تنه خوشي کړي او حبیب الله راولي او شکور ته هم وواياست چي د خپلو انډیوالانو سره یو ځاي راسي، قومندان چي کله خپل دفتر ته ورسېدی ورسره سم یې امرونه هم اجرا سوې وو، د یوې خوا حبیب الله ماما راوستل سو او له بلې خوا شکور او د هغه په لښتو بار انډیوالان دفتر ته یو ځاي سره ورسېدل، حاضر باش اول شکور او د هغه انډیوالان دفتر ته پرېښودل او بیا یې حبیب الله ماما دفتر ته راوست، قومندان چي لا پخوا حبیب الله ماما ته درد من و، نو ځان یې پوه نه کړ چي ګویا راغلی سړی یې ونه پېژندی په لوړ اواز یې پوښتنه وکړه چي نوم دي و وایه څوك او څه عرض لرې؟ حاضر باش یې ژر جواب ورکړ چي قومندان صاحب دا هغه حبیب الله دی چي تاسي وغوښتی قومندان په غضبي خندا وویل چي تا ته نه وایم دي بل ټګمار ته وایم، ووایه چي نوم دي څه دی؟ حبیب الله ماما په ډېره کراري سره وویل چي زه بنګ یم بس زیاتره د کندهار بنګ، قومندان ته دا خبره تیلو ته اور اچول سوه او مخ یې داسي سور سو چي ته به وایې چي سور رنګ دي پر اچولی دی، په غضب د خپلي چوکۍ څخه را والاړ سو او حاضر باش ته یې امر وکړ او وې ویل چي دا سپین سترګی تر لښتو لاندي واچوئ تر هغو یې ووهئ چي د خپل نوم سره یو ځاي یې د خپل پلار او مور نومونه هم له یاده ووزي، حاضر باش هم له امر سره سم حبیب الله ماما د وهلو مخصوصي کوټې ته بوت او د حبیب الله ماما سره یو ځای شکور چپه دست هم د خپلو انډیوالانو سره را ورسېدی، شکور چي د حبیب الله ماما حاضر جوابي واورېده نو ډېر یې تلوار سو چي د حبیب الله ماما د ماتي خبر خپل قومندان ته ورسوي او حبیب الله ماما یې د دوارو خواوو داسي تر لښتو لاندي واچاوه لکه خپل مدعي، له دوو خواوو دوه تنه عسکر ولاړ دي او شکور چپه دست له یوې او بلي خوا پر راګرځي او کله یې پر یوې خوا او کله یې پر بلي خوا په لغتو وهي داسي لټه پېر یې پر حبیب الله ماما جوړ کړ چي خدای دي یې پر هیچا نه راجوړ وي خیر خو د وهلو شړق او شړوق داسي تود و چي عسکرو او حاضر باش ټولو داسي ګڼل چي اوس به حبیب الله ماما بړغ وکړي چي بس دی او س به بړغ وکړي خو په دې وهلو او ډبولو کي عسکر دواړه داسي سترِي سول چي نور یې نفس په اوږو شړی او په لاسونو کي یې هغه زور نه و چي په اول کي یې درلود، شکور چي دا حالت ولیدی نو یې ژر په خپله لښتو ته حمله کړه او په وهلو یې شروع وکړه، شکور چي یوه نوې غېږ لښتي خپل ځان ته نژدې کښېښوولې نو یې پر حبیب الله ماما بړغ وکړ چي بچو اوس دي ځان ټینګ کړه هر چا چي اکبر خان ته د ماتي بړغ کړی هغو زما د لښتو په زور کړی دی، اوس نو ځان ټینګ کړه، حبیب الله ماما د خپل مخه خپله شمله پورته کړه او ورته وې ویل چي شکور ماما که دي زما د ماتي بړغ واورېدی نو بیا به مي مخ هم و نه وینې او که مي بړغ ونه کړ نو خامخا به مي د خپلي کورنۍ په غلامي منې، شکور چي د دې خبري په خیال نه و، نو یې د څنګ عسکر ته وویل چي یوه بله غېږه لښتي هم را نژدې کړه او بیا و قومندان صاحب ته و وایه چي زما دي په ذات اقدس قسم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي چي يا يې ژړا او چيغي تر چارسو ونه رسوم او يا يې هډوکي په پوست کي ميچن نه کړم که يې پرېږدم، او دا هم ورته ووايه چي تا خو يې د مور او پلار نومونه په هېرول ورته و وايه چي زه به له ده څخه د نيکه نوم هم هېر کړم، عسکر ته چي د چپه دست غضب معلوم و نو پوه سو چي نور نو يا حبيب الله ماما نسته او يا به که ژوندی پاته سو هغه به نو د سرماموريته ژړا او واويلا د هغه وتل وي بله لاره نه سته، نو اول يې حبيب الله ماما ته سر ورکښته کړ او ورته وې ويل چي وروره دا چي اوس يې لښتي را واخيستې دا شکور خان چپه دست دی ته يې پېژنې که نه؟ ښه به دا وي چي همدا اوس عذر وغواړې چي معيوبه نه سې او که نه په وهلو به هم د پښو او ملا معيوب سې او هم به په اخير کي ژړا او واويلا کوې چي بيا به گټه نه لري، حبيب الله ماما بيا د خپل مخه شمله پورته کړه او عسکر ته يې وويل چي عسکره وروره ته ولاړ سه د شکور خان ماما خبره قومندان ته وکړه خو دا هم ورته ووايه چي بنگ او شکور خان هم يو شرط تړلی دی، که خدای کول بنگ به د کور او اور خاوند سي خسر او خسرگنۍ به پيدا کړي، او بيا يې په خندا عسکر ته وويل چي، عسکره وروره ته به هم بيا زما واده ته راځې بس زياتره خامخا به راځې او که زما په ياد سول خامخا دي بس زياتره راغواړم، عسکر چي د شکور چپه دست په غضب پوهېدی نو بېله دې چي څه ووايي له کوټې ووتی او مخ د قومندان پر خوا روان سو، خير چي قومندان ته ورسېد نو تر سلام ادا کولو وروسته يې وويل چي قومندان صاحب دا سړی داسي نه دی لکه نور دا بل ډول سړی دی چي هر څه يې وهې نه خبرېږي ته به وايې چي بنگ نه دی مځکه ده، زه او جليل خو ستړي سولو اوس د چپه دست نوبت دی او هغه ته يې هم داسي خبره وکړه چي اوس ډېر ورته په غضب دی، د هغه دي خدای خير پېښ کي چپه دست به يې يا مات کي او يا شوټ، ماته يې وويل چي زه هم دا خبره تاسي ته ورسوم.

اکبر خان چي د عسکر خبري واورېدلې غضب يې نور هم زيات سو او دا ځل پخپله د حبيب الله ماما د وهلو ليدلو ته ورغی، هلته يې وليدل چي پر حبيب الله ماما داسي د انار لښتي يو په بل پسي اوريږي ته به وايې چي د منگي لپاره ختې پخوي قومندان يو گړی ودرېد او بيا يې و شکور ته وويل چي شکوره زويه څه دي وکړه نوم دي ځني هېرکړکه نه؟ ته يې پرېږده چي زه پوښتنه ځني وکړم، بيا يې پوښتنه وکړه چي هلکه نوم دي هېر دی که نه؟ حبيب الله ماما د خپل عادت په ډول بيا شمله دمخه ليري کړه او د يوې نرمي خندا سره يې ورته وويل چي زه هغه يم چي په دفتر کي مي درته وويل. زه بنگ يم، بس زياتره د کندهار بنگ، وادي ورېدل که نه؟ قومندان چي لا يې پخوانی غضب نه وو ارام سوی لا نور غضبي سو او پر شکور يې امر وکړ چي تر هغو يې ووهه چي توبي يې تر ما راورسيږي.

قومندان ولاړ او په دواړو لاسو ستړی شکور د حبيب الله ماما سره پاته سو، د قومندان تر وتلو وروسته شکور بيا هم څو لښتي پر ماتي کړې او نور نو داسي ستړی و لکه د بگۍ اس، ساه يې په اوږو شړله، د يو څه ارامي لپاره د ديوال يوه اړخ ته ودرېد په دې بانه چي گويا ستړی نه دی يوازي غواړي چي پوښتنه وکړي نو يې پر بنگ ږغ وکړ چي، تر اوسه خو دي ځان ټينگ کړ خو زه دي نه پرېږدم چي يا دي مات نه کړم او يا دي شوټ، تر هغه وخته دي نه پرېږدم، اوس لا د کور نښاني راته ووايه که بيا پر خپلو پښو نه سوي تللای چي عسکر دي ورسوي؟ حبيب الله ماما

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ښه مينه ورته ووېل چي شکور خان ماما شرط هېر نه کړې که دي د عسکر په لاس ورکولم هم خپل د کور نښاني ورته ووايه، شکور چپه دست چي دا خبره واورېدله بيا په غضب سو او دا ځل يې هغه شلاخه (شلاق) را واخيستله چي هم درنه وه او هم په گل مېخيو پټه، دا ځل يې نه سر گوري او نه پښې پر هر ځاى چي شلاخه برابره سي هغه ځاى داسي تغمه سي ته به وايې چي تر پوست لاندي يې تور ټوکر پېچلى خير په دې وخت کي د سرمامور دفتر ته لطيف جان را ورسېد، او د سرمامور سره يې د بنگ خبره ياده کړه، سر مامور چي د يو غښتلي ځوان سره خپله ناحقه بنده خلاصول غوښتل نو يې د لطيف جان خبرو ته ښه غوږ ونياوه او هغه يې اورېدلې چي شکور چپه دست دفتر ته راغى او ښېله فکره يې ووېل چي قومندان صاحب دا سړى زما څخه مرکيږي که مړ سو نو بيا زه نه يم مسول، هغه چي هر څه وهم لاري ته نه راځي يا اجازه راکړه چي تر پايه يې ورسره ووهم او يا بل چاته وظيفه ورکړه زه خو نور د دې سخت سړي سره په تنگ سوم، په دې وخت کي قومندان چي د حل يوې لاري ته اړ سوى و نو يې لطيف جان ته مخ واړا وه او وې ويل چي لطيف جانه دا عسکر د هغه د لاسه شکايت کوي چي ته يې عذر ته راغلى يې هغه حبيب الله درته يادوم، ته ورسه او ورته ووايه چي سم تحقيق راکړي او خپل ځان د جنجاله خلاص کړي، لطيف جان چي د قومندان خبره واورېده نو يې ووېل چي ښه دى زه دا اوس ورځم او د هغه سره خبري کوم چي تحقيق در کړي، دا خبره خو په ده پوري اړه نه لري هغه خو نه په بلوا کي و او نه يې د بلوا په کارونوکي کار سته هغه خو به تاسي پېژنئ چي د بلوا او ملوا سړى نه دى قومندان صاحب تاسي هغه خوشي نيولى دى هغه په خپل ټول ښار او شا او خوا کي نامتو ځوان دى، د همدې بنگ له برکته په برو دروازه او برو دروازه لا څه کوي په ټول ښار کي بد لاري په لار دي که دى نه وي ته به وگورې چي دا يو شمير غل او غدو به پر دې خوارو او بيکسه خلکو څه توره شپه جوړه کړي، نه به د چا په جوب کي پيسي خوندي ووينې او نه به د چا په کور کي مال او منال، د همدې بنگ له برکته په ښار کي غل او غدو ځان نه سي پټولای، رښتيا ته به وايې چي دا خو زما ژاندارم دى چي امنيت يې راوستى دى خو داسي نه ده د ښار په کلي اوکوڅو کي ډيري داسي پيښې کيږي چي حکومت ته نه رسيږي هغه د ښار او کلي مشران او ښه ځوانان سره حل او فصل کوي، دا څو ورځي چي بنگ په برو دروازه کي نه معلوميږي د ښار هغه خوا ټوله تشه ده، ياران يې په ده پسي سرگردانه گرځي او ملك و چغالانو ته خوشي سوى دى، اوس د برو دروازې د خلکو مشکلات دونه ډېر سوي چي تر چارسو يې خبري رارسيږي، خير ووينې قومندان صاحب زه همدا اوس ورځم او هغه ته وايم چي تحقيق در کړي او هغه خپل جاى او جايگير ته ولاړ سي، لطيف جان دا خبري وکړې او ولاړ سو د شکور څخه يې پوښتنه وکړه چي بنگ چيري دى چي زه ورسم، په دې وخت کي شکور د قومندان خواته وکتل، خو لطيف جان ته يې ځواب ور نه کړ، لطيف جان بيا ووېل چي عسکره تا ته وايم بنگ چيري دى راځه راته وېښيه، په دې وخت کي قومندان ووېل چي شکوره زويه ورسه ولاړ سه او هغه ورته وښيه.

شکور دمخه او لطيف جان په پسې چي دواړه هغه ځاى ته ورسېدل چي حبيب الله ماما يې د وهلو لپاره بېولى و، هلته چي گوري د بنگ تر پښو لاسو او د بدن تر نورو ځايونوويني جاري دي او بنگ لا هغسي يوه پښه پر بله داسي اړولې چي گويا هيڅ خبره نه ده سوې، هماغه ډول يې پر خپل مخ د شملې ول اړولى پروت دى او په دې نيت چي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وهلو بله دوره به شروع کېږي، لطيف جان چې دا حال وليد نو يې پر حبيب الله ماما ږغ وکړ چې بنګه وروره خيريت دی څه پېښه ده ولي دا حال، ته څه کوې نور ټوله مشران ولاړه خپلو کورو ته او ته دلته ناست يې دا خو ستا کار نه و او نه تا شروع کړی و نو تاته څه پېښ دي چې د بل په ګور ننه وزې را ولاړ سه او هغه خبري ورته وکړه چې تا ليدلي دي او بيا ځه په خپل کار او بار پسي، راځه را ولاړ سه، ما د بلوا ټوله خبري و قومندان صاحب ته وکړې او هغه هم په ټوله خبره پوه دی، خو د حکومت کارونه دي يو او دوې پوښتني به ستا څخه هم کوي، ته يوازي هغه ورته ووايه چې تا ليدلي دي او بس.

وايي چې حبيب الله ماما د لطيف جان خبري لنډې کړې او ورته وې ويل چې لطيف جانه وروره اول ستړی مه سې بس زياتره دوهم دا پوښتنه کوم چې دلته څنګه راغلې خيريت خو و په ښار کي ياران ښه وه؟ په دې وخت کي لطيف جان پوه سو چې خبره د بلوا نه ده بنګ د بلې کومي خبري په تور قومندان کښېنولی دی بيا يې وويل چې هو په ښار کي ياران ټوله جوړ تيار دي يوازي ستا احوال معلوم نه و نو زه نن راغلم چې حال او احوال دي پيدا کړم، اوس راته ووايه چې څه پېښه ده او ستا فقره هغه د بلوا خبره ده او که بله څه خبره پېښه ده؟ حبيب الله ماما ورته وويل چې لطيف جانه وروره مه پسي ګرځه، بلوا ملوا خو تېره سوه خير خو د ښار تر ټپل ماتېل وروسته يې دلته راوستلم او دوې ورځې وروسته قومندان وغوښتلم او راته وې ويل چې بنګ يې او که مات؟ که بنګ يې نو دي ځان ټينګ کړه او که مات يې نو بيا به ببر ببر نه ګرځې نو ما هم ورته وويل چې تر اوسه خو چا نه يم مات کړی نو څکه خلك بنګ راته وايي، او که ته غواړې چې زما حال معلوم کړې نو ستا خوښه زه خو ځان ته بنګ وايم که دي مات کړم نو بيا به دا بنګ نوم زما نه وي او زه به هم ببر ببر نه ګرځم، اوس همدا خبره ده نور بس زياتره کومه خبره نه سته، ته زما له خوا يارانو ته ووايه چې بنګ داسي بنګ نه دی چې ياران وشرموي زه که يار نه سوم بار کېږم خو نه، يا به مي قومندان ګټلی وی او يا به زه د سر ماموريته ژړې تلي وزم دا دوې لاري دي نور نو ته ولاړ سه او يارانو ته مي سلامونه ورسوه.

لطيف جان چې له حاله خبر سو بيا قومندان ته ورغی او هغه ته يې وويل چې قومندان صاحب زما خو خيال و چې د بتګ فقره بلوا ده نو څکه زه ورغلم که داسي پوه سوی وای چې ستا او د بنګ تر منځ کش او کوك دی نو بيا زه ميان ته نه راتلم اوس چې زه پوه سوم نو ستاسي په ميان کار نه لرم تاسي پوهېږئ او زموږ د کندهار بنګ، خو يوه خبره مي واوره چې ته به پر کوم چغال مغال پېښ سوی يې چې درته ژړلي به يې وي په دې پوه سه چې دا بنګ دی او د کندهار بنګ چې پوست يې جلا کې ږغ به يې ستا تر غوږه ونه رسيږي نور نو ته پوهېږې او کار دي لطيف جان چې د دروزاې پر خوا رهي سو نو شکور چپه دست هم قومندان ته وويل چې قومندان صاحب دې سرې رښتيا خبره وکړه زه چې دا سخت سری وينم، د ماتي نه دی، مړ به سي خو ږغ به يې موږ وا نه ورو، قومندان چې يو په بل پسي د خپلي خوښي خلاف خبري اورېدلې نو يې وار په وار غضب زياتېدی، د شکور د خبرو په لنډېدو يې حاضر باش ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر وکړ چي، داوده چیري یې؟ ولاړ سه شکور په کوټه کي قلف کړه او دوه نوي غښتلي عسکر و هغه لچك ته ودروه تر هغه یې ووهئ چي ژړا یې ټول ښار واوري ځه ولاړ سه او دکار د اجراتو راپور ژر راوړه.

وایي چي عسکر هم د امر مطابق اجرات وکړل او د څه ځنډ وروسته دفتر ته راغی او د راپور په ویلو یې قومندان خوشحاله کړه، هماغسي وسول دوو نوو او غښتلو عسکرو د حبیب الله ماما د وهلو په کار شروع وکړه دا چي د غرمې شا او خوا وه چي قومندان د خپلو امرونو د نتیجې لپاره راووت او حاضر باش ته یې امر وکړ چي داوده څنګه سول کارونه؟ هغه لچك ته مو جزا ورکړه که نه؟ حاضر باش په نا امیدۍ وویل چي هو قومندان صاحب هغه خو د هماغه وخته تر وهلو لاندي دی ما دوه نور عسکر هم وروستل چي که یوه جوړه ستړې سي نو بېله ځنډه دي هغه بله جوړه په وهلو شروع وکړي ،نو زه هم دا یو ساعت کیږي چي نه یم ورغلی.

وایي چي قومندان د هغې کوټې خوا ته روان سو چي هلته حبیب الله ماما تر وهلو لاندي دی، هلته چي ورسېدی نو چي ګوري حبیب الله ماما پړ مخي پروت دی او د ملا پر تخته دوه عسکر د دوو خواوو پر هغه د شلاخو ناتار جوړ کړیدی، داسي ناتار چي د هري شلاخي سره یو ځای د وینو څاڅکي پر دیوالونو پاشل کیږي قومندان چي دا حال ولیدی نو یې عسکرو ته وویل چي نور یې بس کړئ چي زه څو پوښتني ځني وکړم بیا یې وویل چي هلکه پوښتنو ته مي سم جواب وایې او که لا نور هم په ځان غره یې؟ حبیب الله ماما چي عسکرو پر چپه مخ وهلو ته پري ایستلی و نو یې د یوي اوږي تر څنډه مخ راواړاوه او ورته وې ویل چي د بنګه څخه پوښتنه کوې او که د بل چا سره ګډ یې؟

قومندان ورته وویل چي اول خو دا جواب راکړه چي نوم دي هېر سو او که نه؟ بنګ بیا ورته وویل چي زما خو خپل نوم په یاد دی خو ستا هم باید هېر نه سي چي زه بنګ یم او د کندهار بنګ، بیا قومندان امر وکړ چي دا لچك و اوبو ته واچوئ او بیا به زه ورسره ګورم.

قومندان بیرته د دفتر پر خوا روان سو او حبیب الله ماما یې د سر ماموریت حوض ته واچاوه او بیا یې بیرته کوټه قلفه کړ، قومندان چي دفتر ته راغی نو یې د شکور چپه دست پوښتنه وکړه او هغه یې را وغوښتی، هغه چي را ورسېدی نو یې ورته وویل: چي شکوره ستا همدومره جزا بس ده بله ورځ ستا څخه وا نه ورم چي دا څنګه دی او دا څنګه، هغه چي زه وایم هغسي باید وسي که ما ویل چي وهه یې نو ته باید د هغه پوست وباسې او که ما وویل چي پوست یې وباسه نو ته باید د هغه د مرګ فیصله وکړې، بیا زه پوهېږم او د هغې خبري مسؤلیت پوه سوې او که نه؟ شکور چي په سنګدلي کي نوم درلود نو دا خبري یې د ځان دپاره سپکي وګڼلي او په پټه خوله یې د قومندان خبري واورېدلې او د سلام تر کولو وروسته له دفتره څخه ووت، وایي چي د ماپښین د لمانځه وخت و چي شکور د حبیب الله ماما کوټې ته نژدې ورغی او بیا یې ږغ وکړ چي حبیب الله ژوندی یې که مړ؟ خو هغه د کوټې څخه ږغ وانه ورېدی بیا یې په لوړ ږغ همدا پوښتنه وکړه چي حبیب الله ماما د خپل عادت په ډول اول وټوخل او بیا یې وویل چي هو ژوندی یم، بنګ مرګ نه لري بیا د یوه سرمامور د لاسه خو بېخي نه، خو اوس د ماپښین د لمانځه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت دی زما کالي هم لمانځه ته ښه نه دي او پټو مي هم په هغه کوټه کي پاته دی که یوه ځواني وکړې چي هغه پټو مي راوړې او د اودس لپاره اوبه راته پیدا کړې نو بس زیاتره یار مي یې، شکور چي دا خبري واورېدې نو په یوه ځغستا یې د کوټې څخه پټو او د خپل کاغوشه څخه د اوبو کوزه راوړه او بیا یې د حبیب الله ماما د کوټې مخ ته کښېښوله او پر هغه یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا دی پټو او اوبه مي د اوداسه لپاره راوړې، حبیب الله ماما هم اوبه او پټو واخیستل اول یې اودس تازه کړ او بیا یې د پټو څخه د حج ډول لونګ وواهه او په ناستي یې خپل لمونځ وکړ، دا ورځ تېره سوه او حبیب الله ماما هغسي د خپلو زخمونو سره د ماختستن تر لمانځه په خپله کوټه کي پاته سو هیڅ څوك د قومندان له ډاره هغې کوټې ته ور نغلی خو چي قومندان ولاړی او قومنداني نوکریوال ته ورسېده په ډېر تلوار شکور چپه دست د حبیب الله ماما کوټې ته ورغی او یو لږ واسلین یې د شا بازول ګولیو سره وروړل او پر حبیب الله ماما یې ږغ وکړ چي حبیب الله دا لږ واسلین او میده سوي ګولۍ دي خپلي تغمې او زخمونه دي غوړ کړه، حبیب الله ماما ورته وویل چي زه خو لا جوړ یم دا خو دي ډېر وختي پر ما پوښتنه وکړه ته خو یوه دوې هفتې تر وهلو صبر وکړه وروسته بیا که پوښتنه وکړې نو به دي واسلینو ته اړ یم اوس خو خیر خیریت دی زه واسلین نه غواړم خیر ووینې، شکور چي د خپلي پیرزویني څخه پښېمانه ښکارېدی نو یې پر ماما ږغ وکړ چي ته خو لا د خپله خره نه یې اوښتي ما د پیرزویني دوا درته راوړه او ته لا نوري خبري هم کوې، چي اوبه دي غوښتې خو داسي دي ورېښل اوس بیا څه ټکه دربانديي پرېوته چي چپه واوښتې، حبیب الله ماما په جواب کي وویل چي ته رښتیا وایې هغه خو مي د اودس لپاره اوبه غوښتې زه خو خدای ته نه یم یاغي سوی د خدای د فرض د ادا کولو لپاره خو مي باید زاری کړې وای، خو واسلین زما د درد د کرارولو لپاره دي نو ځکه یې نه غواړم بس زیاتره پوه سوې، خیر ووینې ماته ورسېدل، شکور نا امیده بیرته ولاړ خو د شپې یې یو دروند تلتك د حبیب الله ماما کوټې ته د یوه بل عسکر په لاس ولېږی او هغه هم په دې بهانه چي نن د تلتك د تبدیلۍ نوبت دی، خیر څه سر دي پرله ګرځوم شپه تېره سوه بیا سهار سو او بیا هغه بازار. قومندان راغی او حاضر باش ته یې امر وکړ چي، داوده ته ولاړ سه او هغه لچك را حاضر کړه، داود هم د امر سره سم ولاړی او حبیب الله ماما یې دقتر ته راوست په دې وخت کي قومندان خپل مخ د کلکین خواته نیولي و او د هغه ځایه څخه یې د حاضر باشه پوښتنه وکړه چي داود څوك دی؟ داود جواب ورکړ چي هغه چي تا ویل رایې وله دا دی را مي وستی، قومندان بیا پوښتنه وکړه چي هغه څوك دي؟ او ما. . . د قومندان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي حبیب الله ماما ور ږغ کړه چي زه یم بنګ، د کندهار بنګ قومندان مخ راواړاوه او بیا یې حاضر باش ته وویل چي دا لچك زما دمخه لیري کړئ او بیا یې تر وهلو لاندي واچوئ، چي ما نه وي ویلي تر هغو یې مه خوشي کوئ، حاضر باش بیا حبیب الله ماما هاغه ځای ته بوت چي پرون یې بېولی و او هلته بیا هغسي وهل شروع سوه لکه پرون چي وه.

یارانو څه سر مو پرله ګرځوم په دې ورځ بیا حاجي لطیف د کندهار ښار د څو تنو مشرانو سره یو ځای د پولیسو قومندانۍ ته راغی، او ل یې د قومندان څخه د حبیب الله ماما د حال او احوال پوښتنه وکړه او په یو مانا داره ډول یې وویل چي قومندان صاحب موږ د ښار څو مشران راغلي یو چي که چیري د حبیب الله ماما دوسیه او فقره خلاصه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوې وي او ستاسي اجازه وي هغه ته د ښار ډېر ياران سترګي پر لار دي موږ ويل چي که ستاسو اجازه وي هغه به زموږ سره ولاړ سي او که يې دوسيه هم ډېره درنه وي نو دا دي موږ د دې ښار څو مشران راغلي يو او هغه زموږ په ضمانت راته پرېږده، د حاجي لطيف خبري لانه وې خلاصي سوي چي پاشمول حميد خان خبره ورسره غبرګه کړه او وې ويل چي قومندان صاحب لطيف جان ښه خبره کوي،که هغه نه منې نو دا دی زه د حبيب الله ماما پر ځای په محبس کي کښېنم خو هغه ته اجازه ورکړه چي ولاړ سي، ته باور وکړه چي يوازي د برو دروازې ياران نه دي پسي خفه سوي د کندهار زوړ او ځوان چي خبر سوی په هغه پسي خفه سوی دی.

قومندان چي د پاشمول د حميد خان خبري واورېدې نو يې و ليطف جان ته مخ راواړاوه او وې ويل چي ګوره لطيف جانه تاته خو مي هغه بله ورځ هم اختيار درکی چي ورسه او خبري ورسره وکړه، تاسي واياست چي حبيب الله ماما، خو زه چي د هغه څخه پوښتنه کوم چي نوم دي څه دی هغه خپل نوم نه وايي دا دی اوس بيا تاسي ته وايم چي ورسئ او ورته و واياست چي هغه زما پوښتنو ته سم ځواب راکي نور هغه رخصت دی هغه به ستاسي سره يو ځای ولاړ سي، په دې وخت کي باري خان بړغ وکړ چي دا څه وايې، بنګ خو ياغي او د حکومت توري نه دي چي ستا پوښتنو ته جواب نه وايي دا کار خو زموږ د ښه ځوانانو عادت دی چي د حکومتيانو خبرو ته جواب ونه وايو د باري خان خبره لا نه وه خلاصه سوې چي قومندان وويل :

دا دی لطيف جان شاهد دی خو دا چي تاسي بيا راغلي ياست زما خبره هم هغه ده، ورسئ او ورته ووایاست چي زما پوښتنو ته سم جواب راکي هغه به رخصت کړم، ځئ همدا اوس يو يا دوه تنه ورسئ او دا لانجه حل کئ، د قومندان د خبرو وروسته لطيف جان مخ يارانو ته وګرځوی او وې ويل چي يارانو خبره دا نه ده چي بنګ پوښتنو ته جواب نه وايي اصلي خبره په مات کي ده قومندان صاحب غواړي چي حبيب الله ماما ماته ومني خو هغه موږ او تاسي ته معلوم دی چي مرګ مني ولي مات نه مني، د لطيف جان د دې خبري سره ټولو په يوه بړغ وويل چي هو هغه خو د کندهار بنګ دی هغه مات نه مني، په دې وخت کي د پاشمول حميد خان وويل: چي قومندان صاحب زه خو ستا په خبره پوه نه سوم د حکومت صاحب منصب يې چي د هغه څخه پوښتنه کوې او که د بنګ سوست او ټينګ معلوموې؟ که ته غواړې چي د هغه مات واورې نو دا ارمان به ګور ته يوسې بنګ ته ډېر په دې نيت راغلي چي مات يې واوري خو هغه خپله مات سوي دي زه خو وايم چي ته د حکومت سړی يې که چا کومه کاڼه واڼه پېښه کړه نو يې راوله او پوښتني ځني وکړه، خو په دې خبره زه اوس پوه سوم چي ته حکومتي نه يې بل ډول يې که دا خبره وي نو بيا زه ستا امر نه منم او دا اوس ولاړېږم چي يا به مي حبيب الله ماما د کوټې قلفی را ايستلی وي او يا به مي پر څهار پايي سپېرې ته بيايي بس بله خبره نه سته يارانو راځئ.

قومندان چي په خپل دفتر کي بلوا وليدله نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي لطيف جانه دا خبري ستا انډيوال ته ګټه نه رسوي که نوري داسي خبري وسي نو بيا به هغه ته يوه جزايي دوسيه جوړه سي او د عمرو بنديخانې ته به برابر سي لطيف جان د قومندان خبري لنډې کړې او وې ويل چي قومندان صاحب دا خبره خو لکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چي غواړې داسي نه کيږي بنګ، بنګ دی هغه ته مرګ منلی دی نه مات خو زه وایم چي راځه یو څه ته تر خپلي خبري تېر سه او یو څه به یاران په حبیب الله ماما ومني، قومندان چي د ډېري سره مخ سوی و نو لطیف جان ته یې وویل چي ښه نو ته څه وایې چي څنګه سي؟ لطیف جان وویل چي ما برایي شپه ډېر فکر وکی اوس یارانو بنده داده چي قومندان صاحب د حبیب الله ماما نوم غواړي او حبیب الله ماما د خپل نوم پر ځای هغه نوم وایي چي په کندهار کي په هغه مشهوره دی نو بیا مي دا وویل چي دا خبره به داسي حل کړو چي قومندان صاحب دي ورسي او دحبیب الله ماما څخه دي پوښتنه وکړي چي ستا نوم حبیب الله دی؟ د دې پوښتني په جواب کي به حبیب الله ماما ورته ووایي چي هو زه بنګ حبیب الله یم، په دې ډول به د قومندان صاحب د پوښتني جواب هم سوی وي او حبیب الله ماما ته به هم هغه خپل حال پاته سوی وي، قومندان چي د یوې هفتې وهلو ټکولو څخه نور ستړی و نو یې د لطیف جان دا خبره ومنله، د مجلسه دري څلور تنه یاران د حبیب الله ماما په لور روان سول د قومندان حاضر باش ټول هغه ځاي ته بوتلل چي هلته حبیب الله ماما تر وهلو لاندي و، یارانو چي د حبیب الله ماما دا حال ولیدی نو ډېر غمګین شول، حبیب الله ماما دواړه لاسونه تر خپل سر لاندي کړي او د لنګوټې شمله یې پر خپل مخ را کش کړې وه داسي پروت و چي ته به وایې په هغه کي ساه نسته، د تن کالي یې ټول په وینو داسي لژند وو ته به وایې چي د سره نیلي رنګ دي پر پاشلی دی، څنګ ته یې د ماتو لښتو خرمن پروت و او لا نوري لښتي په پېخر پاته وې، د حبیب الله ماما یارانو د قومندان حاضرباش ته وویل چي عسکرو ته ووایه چي نور وهل بس کي، ګوره چي هغه مړ دی او که ژوندی، حاضګر باش هم وویل چي نور وهل بس کړئ، د دې ږغ سره یو ځای حبیب الله ماما د خپل مخه شمله پورته کړه او بیا یې و حاضر باش ته وویل چي څه خبره ده کوم ګیدړ به په دې لښتو مړکیږي، د حبیب الله ماما د دې خبري سره سم یوه یار ږغ وکړ چي، ماما زه یم، ملا کمال ودي پیژندم؟ بنګ چي خپل یاران ولیدل نو سر یې را پورته کړ او چارزانو کښېنستی بیا یې وویل: چي خیر دي وي یارانو څنګه را پېښ سواست خیریت خو دی؟ بیا ملا کمال ورته وویل چي موږ څو یاران راغلو چي ستا او د قومندان تر میان خبره خلاصه کو، اوس نور یاران د قومندان په کوټه کي ناست دي او موږ راغلو چي ته هم زموږ سره ولاړ سې را ولاړ سه که پر پښو نه سې تللای نو زه به دې په شا کم، په دې وخت کي د ګوشخانې شاه محمد ورته وویل چي یاره راځه موږ خبره خلاصه کړې ده، حبیب الله ماما چي خپل یاران په ډېر تلوار ولیدل نو یې د خپلې لنګوټې په ترلو کرار کرار شروع وکړه او بیا یې وویل چي یارانو تاسي خفه نه سئ زما او د قومندان تر منځ وختي خبره خلاصه سوې ده ما هغه ته ویلي چي لاس دي خلاص، اوس تاسي ولاړ سئ او قومندان ته مه ورځئ کرار خپلو کورو ته ولاړ سئ ما او قومندان پرېږدئ موږ که نن وي که سبا سره جوړېږو، ملا کمال بیا ورته وویل چي نه موږ نه ځو موږ اوس راغلي یو قومندان ته مو وویل چي خبره سمه ده یوازي به قومندان دا پوښتنه وکي ته حبیب الله یې او ته به په جواب کي ورته ووایې چي هو، بس همدا خبره ده راځه چي ځو، ته هم سر زوري کوې د حکومت د سړي سره دي نیولې ده، راځه چي ځو، حبیب الله ماما و ملا کمال ته مخ واړاوه او وې ویل چي ملا زویه بس زیاتره ته پوهېږې چي زه څوك یم؟ ملا ورته وویل چي هو تا به څنګه څوك نه پیژني، بنګ بیا وویل چي ښه ته ووایه چي زه څوك یم، ملا ورته وویل چي دا څه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتني کوې بنګه وروره تا لکه چي زه ونه پېژندلم زه ملا کمال يم، بنګ بيا ورته وويل چي هو ته مي ښه وپېژندلې خو ما ويل داسي نه چي زه دي هېر سوي يم اوس چي دي زه په ياد سوم نو ورسه او قومندان ته ووايه چي زه بنګ يم بل نوم نه لرم، ملا ورته وويل چي هو مور هم همداسي خبره غوږه کړې هغه به پوښتنه کوي چي ته حبيب الله يې ته به ورته وايې چي هو زه بنګ حبيب الله يم نو به خبره خلاصه سي، د ملا او بنګ تر ميان خبري اوږدې سوې چي په دې وخت کي لطيف جان قومندان ته وويل چي قومندان صاحب که ستا خوښه وي موږ او تاسي به ټول ورسو هم به خبره خلاصه سي او هم به حبيب الله ماما ته د وتلو اجازه ورکړې، ټولو ناستو خلګو خوښه کړه او له قومندان سره يو ځای د حبيب الله ماما پر خوا راغلل، لکه چي وعده سوې وه قومندان حبيب الله ماما ته وويل چي ته حبيب الله يې؟ بنګ په جواب کي وويل چي هو زه بنګ يم د کندهار بنګ قومندان چي د خپل مرضي جواب وا نه ورېدی نو يې لطيف جان ته مخ واړاوه او وې ويل چي دا دی هغه لا نه وايي چي څوك دی، لطيف جان وويل قومندان صاحب دا چي هو يې وويل دا هم زموږ د يارانو په خاطر ده دا هم زموږ لپاره ده همدا ومنه او موږ ته اجازه را کړه چي د خپل بنګ سره يو ځای ولاړ سو.

وايي چي قومندان د يوې خوا د بنګ مړانه وليده او د بلي خوا يې د بنګ د انډيوالانو ټينګار نو د بنګ خواته نژدې سو او ورته وې ويل چي حبيب الله جانه ته نور يوازي د خپلو انډيوالانو او کندهار بنګ نه يې، زما بنګ هم يې اوس به تا و ډاکتر ته ولېږم چي دوا دي وکړي نور ته ازاد يې زما په قومندانۍ کي ته بنګ يې په دې ورځو کي چي ته زما سره وې ستا په باره کي مي ډېر څه واورېدل ډېرو راته وويل چي بنګ غښتلی دينداره او د ورېنداري سړی دی، اوس چي دي دا معلومه کړه، نو ته زماله خوا هم بنګ يې، بنګ چي د قومندان د انډيوالۍ او دوستۍ خبري واورېدلې نو خپله لنګوټه يې وتړله او وې ويل چي يا قومندان صاحب دا د خلګو خپل ښه والی دی زه يو عاجز بنده يم دا چي تا ماته بنګ وويل دا ستا کار دی خو زه د خپل پاچا امر پر سر او سترګو منم او ته زموږ د پاچا صاحب منصب يې او زه خاوري حبيب الله اوس نو خبره خلاصه ده، لطيف جان چي د بنګ د غروره ډکي خبري واورېدې نو يې قومندان ته وويل چي قومندان صاحب دا بنګ دی ټول کندهار يې پېژني که دي خپل ږغ پر لوړکی دی خپل ږغ ستا تر ږغ خامخا لوړوي او که دي ورو ورته وويل بيا نو ځان درباندي قربانوي دا د ښه ځوانانو عادت دی او بنګ هم د کندهار يو ښه ځوان دی، په دې وخت کي د بنګ يارانو بنګ د ځانه سره د کور پر لور روان کړ او تر څو ورځو دارو او درمل وروسته بيا د برو دروازې مجلسونه په تازه سول.

بنګ حبيب الله چي په حبيب الله ماما مشهوره دی اوس د برو دروازې په يوه پخوانۍ کوڅه کي ژوند کوي، او په همدې کوڅه کي يې د خپل ژوند سل پسرليه په پوره ميړانه او سر لوړی تېر کړي دي، د بنګ پلار مشکو اکا نومېده په قوم سليمان خيل و، چي د خپل ژوند په ځوانۍ کي يې يو کور ودان کړ او بنګ د خپلي ټولي کورنۍ سره يو ځای په همدې کورکي اوسيږي، د خپل ملکيت دوه سماواره لري چي يو يې د پلار ميراث او بل د هغه د يو ملګري له خوا ورته بخښل سوی دی بنګ دوې مېرمني لري يو ځل يې د خپلو دوستانو په منځ کي واده کړی او بل ځل په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان کي د هغه یوه انډیوال خپله لور ورته بخښلې ده د لوڼو او زامنو شمېر يې اوولسو تنو ته رسيږي، د بنګ مشر زوی فیض الله او کشر زوی يې محمد داود نوميږي چي اوس تقريباً (16) کلن دي حبیب الله ماما اوس د خپل کور په څنګ کي د مسجد د ملا امام په مرسته د قران عظیم الشان د حفظ کولو په هڅو مصروف دي.

1374هجري شمسي کال

د کندهار ښار، برو دروازه

یادونه:

دا لیکنه د بنګ په ژوند کي سوې ده خو اوس دا نامي وفات سوی دی، خدایج دی وبخښي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه

.1بدوی، عبدالمجید، قابوس نامه، (تهران، دانشگاه تهران، 1335)

.2حبيبي، عبدالحي (درباره عیاران) اریانا، شماره سال نهم (کابل، مطبعه دولتي، 1326)

.3حبيبي عبدالحي افغانستان بعد از اسلام جلد اول (کابل، مطبعه دولتي 1346).

.4خانلری، پریوز، (این عیاري) سخن شماره 11_12 سال 1348.

.5ختټك خوشال دستار نامه (کابل، پښتو ټولنه 1348).

.6خواند میر حبیب السیر، جلد دوم (تهران خیام، 1353)

.7د هخدا، لغت نامه دهخدا، صف ع جلد 35 (تهران امیر کبیر،1329.

.8علي صفي، فخر الدین، لطائف الطوائف چاپ دوم (تهران اقبال 1346).

.9عوفي سدید الدین، جوامع الکایات و لوامع الروایات، جلد دوم (تهران بنیاد فرهنگ، 1353).

.10غبار غلام محمد، افغانستان در مسیر تاریخ (کابل مطبعه کابل، 1346).

.11فراموز بن خداد، سمك عیار، (تهران، دانشگاه تهران، 1343).

.12کاشفي، واعظ فتوت نامه سلطاني (تهران بنیاد فرهنگ، 1350)

.13نظام الملك، ابو علی، سیاست نامه و (تهران، چاپخانه حیدري، 1334).

تاریخ سستان مصحح بهار، (تهران خاور، 1314).

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library